

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI**z dnia 16 grudnia 2014 r.****kończąca postępowanie antysubsydyjne dotyczące przywozu poliestrowych włókien odcinkowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Indii i Wietnamu**

(2014/918/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾, w szczególności jego art. 14 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA**1.1. WSZCZĘCIE POSTĘPOWANIA**

- (1) W dniu 19 grudnia 2013 r. Komisja Europejska („Komisja”) wszczęła postępowanie antysubsydyjne w odniesieniu do przywozu do Unii poliestrowych włókien odcinkowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Indii i Wietnamu („kraje, których dotyczy postępowanie”) na podstawie art. 10 rozporządzenia (WE) nr 597/2009 („rozporządzenie podstawowe”). Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾ („zawiadomienie o wszczęciu postępowania”).
- (2) Komisja wszczęła postępowanie w następstwie skargi złożonej w dniu 4 listopada 2013 r. przez CIRFS (European Man-made Fibres Association) („skarżący”) w imieniu siedmiu producentów. Skarżący reprezentował ponad 70 % całkowitej produkcji unijnej poliestrowych włókien odcinkowych („PSF”). Skarga zawierała dowody *prima facie* wskazujące na subsydiowanie i wynikającą z niego istotną szkodę, wystarczające do uzasadnienia wszczęcia dochodzenia.
- (3) Przed wszczęciem postępowania i zgodnie z art. 10 ust. 7 rozporządzenia podstawowego Komisja powiadomiła rząd Chin, rząd Indii oraz rząd Wietnamu o otrzymaniu odpowiednio udokumentowanej skargi zawierającej zarzut, iż subsydiowany przywóz poliestrowych włókien odcinkowych pochodzących z ich państw powoduje istotną szkodę dla przemysłu unijnego. Odpowiednie rządy zostały zaproszone do wzięcia udziału w indywidualnych konsultacjach mających na celu wyjaśnienie sytuacji w odniesieniu do treści skargi oraz osiągnięcie wspólnie uzgodnionego rozwiązania.

Chińska Republika Ludowa (Chiny)
- (4) Rząd ChRL nie zgodził się na propozycję konsultacji, twierdząc, iż zaistniało nieporozumienie dotyczące daty złożenia skargi. Rząd ChRL przedstawił jednak uwagi dotyczące zarzutów zawartych w skardze w odniesieniu do nieuznania programów za stanowiące podstawę środków wyrównawczych.

Indie
- (5) Rząd Indii przyjął ofertę konsultacji i konsultacje odbyły się. W trakcie konsultacji nie osiągnięto wspólnie uzgodnionego rozwiązania. Uwzględniono jednak należycie wyjaśnienia rządu Indii dotyczące nieuznania programów wymienionych w skardze za stanowiące podstawę środków wyrównawczych.

Wietnam
- (6) Rząd Wietnamu przyjął ofertę konsultacji i konsultacje odbyły się. W trakcie konsultacji nie osiągnięto wspólnie uzgodnionego rozwiązania. Uwzględniono jednak należycie wyjaśnienia rządu Wietnamu dotyczące programów wymienionych w skardze.

⁽¹⁾ Dz.U. L 188 z 18.7.2009, s. 93.

⁽²⁾ Zawiadomienie o wszczęciu postępowania antysubsydyjnego dotyczącego przywozu poliestrowych włókien odcinkowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Indii i Wietnamu (Dz.U. C 372 z 19.12.2013, s. 31).

1.2. ZAINTERESOWANE STRONY

- (7) W zawiadomieniu o wszczęciu Komisja wezwała zainteresowane strony do zgłoszenia chęci udziału w dochodzeniu. Ponadto Komisja wyraźnie poinformowała skarżących, innych znanych producentów unijnych, znanych producentów eksportujących oraz rządu ChRL, Indii i Wietnamu, znanych importerów, dostawców i użytkowników, przedsiębiorstwa handlowe, jak również zainteresowane stowarzyszenia o wszczęciu dochodzenia i zachęciła ich do udziału w nim.
- (8) Zainteresowane strony miały możliwość wyrażenia swoich opinii w sprawie wszczęcia dochodzenia i wystąpienia z wnioskiem o przesłuchanie przez Komisję lub przez rzecznika praw stron w postępowaniach w sprawie handlu.

a) Kontrola wrywkowa

- (9) Ze względu na znaczną liczbę producentów eksportujących, producentów unijnych i importerów niepowiązanych zwrócono się do wszystkich znanych producentów eksportujących oraz niepowiązanych importerów o zgłoszenie się do Komisji oraz o dostarczenie, jak określono w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, podstawowych informacji o ich działalności związanej z poliestrowymi włóknami odcinkowymi w okresie od dnia 1 października 2012 r. do dnia 30 września 2013 r. O przedmiotowe informacje zwrócono się zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego, aby umożliwić Komisji podjęcie decyzji, czy kontrola wrywkowa jest konieczna, a w razie stwierdzenia takiej konieczności — aby umożliwić dobór próby. Władze Chin, Indii i Wietnamu również zostały poproszone o przedstawienie uwag.

Kontrola wrywkowa producentów unijnych

- (10) W swoim zawiadomieniu o wszczęciu Komisja stwierdziła, że dokonała wstępnego doboru próby producentów unijnych. Komisja wybrała próbę na podstawie wielkości sprzedaży i wielkości produkcji PSF w okresie objętym dochodzeniem, z uwzględnieniem rozmieszczenia geograficznego. Próba ta składała się z czterech producentów unijnych. Objęci próbą producenci unijni wytwarzali łącznie 54 % ogólnej produkcji unijnej poliestrowych włókien odcinkowych.
- (11) Komisja zwróciła się do zainteresowanych stron o przedstawienie opinii w sprawie tymczasowej próby. Nie otrzymano żadnych uwag. Próba jest reprezentatywna dla przemysłu Unii.

Kontrola wrywkowa importerów

- (12) Aby podjąć decyzję, czy kontrola wrywkowa jest konieczna, a jeśli tak, by dokonać doboru próby, Komisja zwróciła się do importerów niepowiązanych o dostarczenie informacji określonych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania.
- (13) Ośmiu niepowiązanych importerów dostarczyło wymagane informacje i wyraziło zgodę na włączenie ich do próby. Zgodnie z art. 27 ust. 1 rozporządzenia podstawowego Komisja początkowo dobrała próbę złożoną z trzech importerów niepowiązanych na podstawie największej wielkości przywozu do Unii. Zgodnie z art. 27 ust. 2 rozporządzenia podstawowego zasięgnięto opinii wszystkich znanych importerów w kwestii doboru próby.
- (14) Jeden z importerów objętych próbą wycofał się z próby, informując Komisję, że nie udzieli odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. Następnie Komisja porzuciła kontrolę wrywkową w związku z ograniczoną liczbą pozostałych importerów (nieobjętych próbą), którzy zostali poproszeni o udzielenie odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. Dwa przedsiębiorstwa, które dokonują przywozu produktu objętego postępowaniem i używają go, wskazały, że nie chcą współpracować jako importerzy, lecz jako użytkownicy. Z pozostałych pięciu niepowiązanych importerów, czterech przekazało odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

Kontrola wrywkowa producentów eksportujących z Chin

- (15) Aby podjąć decyzję, czy kontrola wrywkowa jest konieczna, a jeśli tak, by dokonać doboru próby, Komisja zwróciła się do wszystkich znanych producentów eksportujących w Chinach o dostarczenie informacji określonych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. Komisja zwróciła się ponadto do misji Chin przy Unii Europejskiej o wskazanie lub skontaktowanie się z innymi producentami eksportującymi, o ile tacy istnieją, którzy mogliby być zainteresowani uczestnictwem w dochodzeniu.
- (16) Początkowo 23 producentów eksportujących/grup producentów eksportujących przedstawiło wymagane informacje i zgodziło się na włączenie do próby. Na podstawie informacji przedstawionych przez producentów eksportujących/grupy producentów eksportujących i zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego Komisja wstępnie zaproponowała próbę składającą się z pięciu współpracujących producentów eksportujących/grup producentów eksportujących, których wywóz do Unii w okresie objętym dochodzeniem był największy. Dwóch innych chińskich producentów eksportujących/grupy producentów eksportujących przedstawiło wymagane informacje w terminie późniejszym. Jednakże rozmiar tych dwóch chińskich producentów eksportujących/grup producentów eksportujących nie był na tyle duży, by miał wpływ na próbę, gdyby wymagane informacje zostały przedłożone w wyznaczonym terminie.

- (17) Dwóch chińskich producentów eksportujących/grupy producentów eksportujących zażądało, by próbę dobrać na podstawie surowców wykorzystywanych do produkcji poliestrowych włókien odcinkowych. W związku z tym twierdzili oni, że do próby należy wybrać tę samą liczbę producentów PSF używających oczyszczonego kwasu tereftalowego/monoetylenoglikolu („PTA/MEG”) i producentów PSF używających płatków PET. Ponadto utrzymywali oni, że procesy produkcyjne różniły się w zależności od stosowanych surowców oraz że producenci wykorzystujący różne surowce nie konkurują ze sobą na tym samym rynku. Ponadto twierdzono, że producenci PSF, którzy nie wykorzystują jako surowca PTA/MEG, nie skorzystaliby z dostarczania PTA/MEG za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia, jak opisano w skardze.
- (18) Komisja dokonała doboru próby na podstawie największej wielkości wywozu do Unii w okresie objętym dochodzeniem, zgodnie z art. 27 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. W próbie uwzględniono fakt, że część programów może nie być wykorzystywana przez wszystkich producentów eksportujących w Chinach. Ponadto stwierdzono, że próbą objęto przedsiębiorstwa wykorzystujące obydwie procesy produkcyjne.
- (19) Opieranie doboru próby jedynie na typach procesów produkcyjnych pociągałoby za sobą ryzyko wpłynięcia na wynik dochodzenia poprzez założenie, że subsydia stanowiące podstawę środków wyrównawczych zostaną stwierdzone wyłącznie w odniesieniu do producentów PSF wykorzystujących jako surowce PTA/MEG, a nie w odniesieniu do producentów PSF wykorzystujących jako surowce płatki PET. Ponadto uznano, że tego rodzaju kryteria wyboru byłyby arbitralne, ponieważ dobrana w konsekwencji próba obejmująca równą liczbę przedsiębiorstw nie byłaby reprezentatywna pod względem wielkości wywozu do Unii zgodnie z art. 27 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i w związku z tym wniosek został odrzucony.
- (20) Jeden z chińskich producentów eksportujących/grup producentów eksportujących twierdził, że próba powinna być oparta na wartości wywozu, a nie wielkości wywozu i zwrócił się o włączenie go do próby. Dobór próby na podstawie wartości wywozu nie doprowadziłby do uzyskania reprezentatywnych i obiektywnych wyników, ponieważ ceny mogą być zakłócone przez subsydiowanie. Komisja wybrała pięciu największych pod względem wielkości producentów eksportujących/grup producentów eksportujących, reprezentujących 53 % łącznej wielkości wywozu do Unii przez współpracujących chińskich eksporterów. Uznaje się to za największą reprezentatywną wielkość wywozu, która może zostać objęta dochodzeniem w dostępnym czasie, zgodnie z art. 27 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Argument ten został zatem odrzucony.
- (21) Ta sama strona argumentowała, że jej surowiec składał się wyłącznie z pochodzących z recyklingu odpadów włókienniczych i nie korzystała z żadnej dotacji, która może wiązać się ze stosowaniem PTA/MEG. Strona ta twierdziła, że nie należy jej przypisywać żadnego marginesu subsydiowania obliczonego na podstawie informacji odnoszących się do przedsiębiorstw, które jako surowiec wykorzystywały PTA/MEG. Jak wyjaśniono w motywie 18 powyżej, w próbie uwzględniono, że część programów może nie być wykorzystywana przez wszystkich producentów eksportujących w Chinach. Wniosek ten został zatem odrzucony.
- (22) Tymczasową próbę pięciu producentów eksportujących, opisaną w motywie 16, potwierdzono zatem jako próbę ostateczną.
- (23) Po ujawnieniu ustaleń skarżący zakwestionował metody doboru próby stosowane przez Komisję. Wyraził on wątpliwości co do reprezentatywności 23 współpracujących chińskich producentów eksportujących/grup producentów eksportujących, o których mowa w motywie 16 powyżej, w odniesieniu do całkowitej ilości PSF wywożonego z Chin do Unii. Ponadto uznał on, że próba składająca się z pięciu przedsiębiorstw nie była wystarczająca w świetle domniemanej liczby 150 producentów PSF w Chinach. Twierdził on również, że podczas doboru próby nie wzięto pod uwagę rozmieszczenia geograficznego producentów chińskich oraz proporcji, w jakich chińscy producenci wykorzystują poszczególne procesy produkcji. Wreszcie skarżący twierdził, że Komisja nie ujawniła rzeczywistej ilości PSF wyprodukowanych przez chińskie przedsiębiorstwa objęte próbą oraz tego, czy wielkość produkcji jest reprezentatywna w stosunku do całkowitej ilości PSF wyprodukowanych w Chinach.
- (24) Przywóz 23 współpracujących chińskich producentów eksportujących/grup producentów eksportujących stanowił 83 % łącznej wielkości przywozu z Chin, a zatem poziom współpracy uznano za wysoki. Jak wspomniano w motywie 16, Komisja wybrała do próby pięciu producentów eksportujących/grup producentów eksportujących, którzy współpracowali w dochodzeniu, o największej wielkości wywozu do Unii w okresie objętym dochodzeniem zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego. Na tej podstawie próba została uznana za reprezentatywną. Wybrane przedsiębiorstwa poproszono o wypełnienie całego kwestionariusza. W żadnym przypadku producenci eksportujący, którzy nie chcieli współpracować w dochodzeniu, nie mogą zostać wybrani do próby, ponieważ Komisja dąży do dokonania ustaleń na podstawie informacji zebranych od współpracujących producentów eksportujących w oparciu o ich odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, które są weryfikowane na miejscu.

- (25) W odniesieniu do doboru próby producentów eksportujących, biorąc pod uwagę ich rozmieszczenie geograficzne w Chinach, skarżący nie uzasadnił swojego wniosku. W szczególności skarżący nie wyjaśnił, dlaczego próba dobrana w oparciu o kryterium rozmieszczenia geograficznego byłaby zgodna z art. 27 rozporządzenia podstawowego, które przewiduje możliwość doboru próby na podstawie największej wielkości wywozu.
- (26) Jeśli chodzi o zarzut, że próba nie uwzględniała proporcji wykorzystania przez chińskich producentów poszczególnych procesów produkcji, należy podkreślić, że, jak wyjaśniono w motywie 18 powyżej, próba obejmowała przedsiębiorstwa wykorzystujące obydwa procesy produkcyjne. Ponadto najwięksi chińscy eksporterzy używają PTA/MEG do produkcji PSF na rynek unijny.
- (27) Ponadto, choć skarżący odnosi się do produkcji, a nie wywozu do Unii, należy zauważyć, że Komisja nie ma obowiązku podania ilości PSF wyprodukowanych przez objętych próbą chińskich producentów eksportujących/grupy producentów eksportujących, jako że celem niniejszego postępowania jest ocena subsydiowania w odniesieniu do ilości poliestrowych włókien odcinkowych produkowanych w Chinach i wywożonych do Unii.
- (28) W związku z powyższym wszelkie argumenty przedstawione przez skarżącego w odniesieniu do metod doboru próby zostały odrzucone.

Kontrola wrywkowa producentów eksportujących z Indii

- (29) Aby podjąć decyzję, czy kontrola wrywkowa jest konieczna, a jeśli tak, by dokonać doboru próby, Komisja zwróciła się do wszystkich znanych producentów eksportujących w Indiach o dostarczenie informacji określonych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. Komisja zwróciła się ponadto do misji Indii przy Unii Europejskiej o wskazanie lub skontaktowanie się z innymi producentami eksportującymi, o ile tacy istnieją, którzy mogliby być zainteresowani uczestnictwem w dochodzeniu.
- (30) Ośmiu producentów eksportujących z Indii przedstawiło wymagane informacje i wyraziło zgodę na włączenie ich do próby. Zgodnie z art. 27 ust. 1 rozporządzenia podstawowego Komisja dokonała doboru próby czterech przedsiębiorstw na podstawie największej reprezentatywnej wielkości wywozu do Unii, jaką to wielkość można było rozsądnie zbadać w dostępnym czasie. Zgodnie z art. 27 ust. 2 rozporządzenia podstawowego przeprowadzono konsultacje w sprawie doboru próby ze wszystkimi znanymi producentami eksportującymi, których dotyczy postępowanie, i władzami Indii. Żaden z nich nie zgłosił uwag.
- (31) Po ujawnieniu ustaleń skarżący powołał się na istnienie 17 producentów PSF w Indiach i podał w wątpliwość, czy próba składająca się z czterech producentów eksportujących była reprezentatywna. Komisja potwierdza, że próba czterech indyjskich producentów eksportujących została uznana za reprezentatywną, ponieważ obejmuje ona około 90 % całego indyjskiego wywozu do Unii w okresie objętym dochodzeniem.

Kontrola wrywkowa producentów eksportujących z Wietnamu

- (32) Komisja zwróciła się do wszystkich znanych producentów eksportujących w Wietnamie o dostarczenie informacji określonych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. Komisja zwróciła się ponadto do misji Wietnamu przy Unii Europejskiej o wskazanie lub skontaktowanie się z innymi producentami eksportującymi, o ile tacy istnieją, którzy mogliby być zainteresowani uczestnictwem w dochodzeniu.
- (33) Pięciu producentów eksportujących z Wietnamu przedstawiło wymagane informacje i wyraziło zgodę na włączenie do próby, jednak jedno z tych przedsiębiorstw nie dokonywało sprzedaży eksportowej do Unii w okresie objętym dochodzeniem. W związku z tym Komisja postanowiła nie badać tego przedsiębiorstwa. Ze względu na niewielką liczbę pozostałych producentów eksportujących Komisja postanowiła, że kontrola wrywkowa nie jest konieczna.
- (34) Po ujawnieniu ustaleń skarżący stwierdził, że w przypadku Wietnamu odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu otrzymano od trzech z czterech producentów eksportujących oraz że Komisja powinna dążyć do uzyskania takiego samego zasięgu również dla chińskich i indyjskich eksporterów. Komisja podkreśla, że sytuacja przemysłu była zupełnie inna w Wietnamie ze względu na bardzo ograniczoną liczbę współpracujących producentów eksportujących (tj. trzech), inaczej niż w przypadku dużej liczby producentów eksportujących w Chinach i Indiach. W związku z tym istnieje potrzeba kontroli wrywkowej jedynie w tych dwóch ostatnich państwach. Komisja wyjaśnia również, że trzech współpracujących wietnamskich producentów eksportujących objętych dochodzeniem reprezentuje ponad 99 % łącznej wielkości przywozu produktu objętego postępowaniem z Wietnamu do Unii.

b) Badanie indywidualne

- (35) Trzech producentów eksportujących/grupy producentów eksportujących z Chin zgłosiło wniosek o indywidualne badanie na podstawie art. 27 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Biorąc pod uwagę liczbę wniosków o indywidualne badanie i wielkość próby producentów eksportujących z Chin, analiza tych wniosków byłaby nadmiernie uciążliwa. W związku z powyższym wnioski te zostały odrzucone.

- (36) Jeden producent eksportujący z Indii zgłosił wniosek o indywidualne badanie na podstawie art. 27 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Analiza tego wniosku została przyjęta. W szczególności uznano, że indywidualne badanie w tym konkretnym przypadku nie byłoby nadmiernie uciążliwe i nie uniemożliwia zakończenia dochodzenia w odpowiednim czasie.

c) Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu

- (37) Komisja przesłała kwestionariusze do przedstawicieli ChRL (w tym specjalne kwestionariusze dla banków i producentów PTA i MEG), przedstawicieli Indii (w tym specjalne kwestionariusze dla banków) oraz przedstawicieli Wietnamu (w tym specjalne kwestionariusze dla banków i producentów PTA i MEG). Komisja przesłała kwestionariusze do pięciu objętych próbą producentów eksportujących z Chin, pięciu producentów eksportujących (czterech objętych próbą i jednego nieobjętego próbą) z Indii, czterech producentów eksportujących z Wietnamu, czterech producentów unijnych, pięciu niepowiązanych importerów i 105 użytkowników.
- (38) W odniesieniu do Chin odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu otrzymano od rządu ChRL (Ministerstwa Handlu) oraz pięciu objętych próbą producentów eksportujących/grup producentów eksportujących w Chinach. W odniesieniu do Indii odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu otrzymano od rządu Indii (Ministerstwa Handlu i Przemysłu), czterech objętych próbą producentów eksportujących w Indiach i indyjskiego producenta eksportującego, który złożył wniosek o badanie indywidualne. W odniesieniu do Wietnamu otrzymano odpowiedzi od rządu Wietnamu (wietnamskiego organu ds. konkurencji, Ministerstwa Przemysłu i Handlu oraz różnych banków). Jeden producent eksportujący, który odpowiadał za bardzo niewielką część wywozu do Unii, wycofał się ze współpracy i nie udzielił odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu otrzymano od pozostałych trzech producentów eksportujących (z których dwóch należy do tej samej grupy) w Wietnamie. Ponadto czterech producentów unijnych, czterech importerów niepowiązanych i 12 użytkowników przedłożyło odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.
- (39) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń skarżący twierdził, że wydaje się, iż ma miejsce brak proporcjonalności w odniesieniu do liczby kwestionariuszy wysłanych do producentów unijnych objętych próbą, z jednej strony, oraz importerów i użytkowników, z drugiej strony. Po pierwsze i najważniejsze, liczba kwestionariuszy wysłanych do jednej grupy podmiotów gospodarczych (producentów unijnych, producentów eksportujących, importerów i użytkowników) nie wskazuje na wagę, jaką Komisja przywiązuje do ich sytuacji. Jedynym celem jest uzyskanie odpowiedniego poziomu i ilości informacji, aby jak najlepiej przeanalizować subsydiowanie, szkodę oraz interes Unii.
- (40) W tym przypadku Komisja przesłała kwestionariusze do czterech producentów unijnych objętych próbą, pięciu chińskich producentów eksportujących objętych próbą, pięciu indyjskich producentów eksportujących, czterech wietnamskich producentów eksportujących, pięciu importerów oraz wszystkich znanych użytkowników i tych użytkowników, którzy się zgłosili. Istotnie, w art. 27 rozporządzenia podstawowego nie przewidziano kontroli wyrывkowej użytkowników. Ponadto doświadczenia związane z dochodzeniami w zakresie ochrony handlu pokazują jak dotąd, że chociaż w niektórych przypadkach na podstawie dostępnych informacji można się skontaktować z dużą liczbą użytkowników, zazwyczaj jedynie niewielka ich liczba jest gotowa udzielić odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. W związku z tym Komisja również w tym przypadku aktywnie starała się nawiązać współpracę z maksymalną liczbą użytkowników.

d) Wizyty weryfikacyjne

- (41) Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszelkie informacje uważane za niezbędne do ustalenia występowania subsydiowania, powstałych szkód oraz interesu Unii. Wizyty weryfikacyjne zgodnie z art. 26 rozporządzenia podstawowego zostały przeprowadzone na terenie następujących organów państwowych i instytucji finansowych oraz przedsiębiorstw:

Rząd Chin

— Chińskie Ministerstwo Handlu, Pekin, Chiny

Rząd Indii

— Ministerstwo Handlu i Przemysłu, New Delhi

Rząd Wietnamu

— wietnamski organ ds. konkurencji, Ministerstwo Przemysłu i Handlu, Hanoi

— Ministerstwo Finansów, Hanoi (w tym wizyty weryfikacyjne w kilku bankach)

— organy celne w mieście Thai Binh, prowincja Thai Binh

Producenci unijni

- Trevira GmbH, Bobingen, Niemcy
- Wellman International Ltd., Kells, Irlandia
- Greenfiber International S.A., Buzau, Rumunia
- Silon s.r.o., Sezimovo Ústí, Republika Czeska

Importerzy

- Elias Enterprises Limited, Altrincham, Zjednoczone Królestwo

Użytkownicy

- Sandler AG, Schwarzenbach/Saale, Niemcy

Producenci eksportujący w Chinach

- Far Eastern Industries (Shanghai) Ltd, Szanghaj
- Jiangsu Huaxicun Co, Huaxi Village, Jiangyin
- Jiangsu Xinsu Chemical Fibre Co, Suzhou
- Xiamen Xianglu Chemical Fibre Co, Xiamen
- Zhejiang Anshun Pettechs Fibre Co, Fuyang

Producenci eksportujący w Indiach

- Bombay Dyeing and Manufacturing Co. Ltd., Mumbai
- Ganesha Ecosphere Limited, Kanpur
- Indo Rama Synthetics Ltd., Nagpur
- Reliance Industries Limited, Mumbai
- Polyfibre Industries Pvt. Ltd., Mumbai

Producenci eksportujący z Wietnamu

- Vietnam New Century Polyester Fibre Co Ltd., Halong City
- Thai Binh Polyester Staple Fibre Joint Stock Company, miasto Thai Thuy, prowincja Thai Binh i Hop Than Co. Ltd., miasto Thai Binh, prowincja Thai Binh (łącznie nazywane „Grupą Thai Binh”).

- (42) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń skarżący argumentował, że większość chińskich producentów jest skoncentrowana regionalnie w południowo-wschodnich, położonych na wybrzeżu prowincjach Jiangsu i Zhejiang, a żadna z pięciu wizyt weryfikacyjnych nie miała miejsca w tych dwóch prowincjach. W tym względzie należy zauważyć, że Jiangsu Xinsu Chemical Fibre Co i Jiangsu Huaxicun Co mają siedziby w prowincji Jiangsu, natomiast Zhejiang Anshun Pettechs Fibre ma siedzibę w prowincji Zhejiang. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (43) Skarżący utrzymywał również, że dwóch dużych (pod względem zdolności produkcyjnych) producentów chińskich nie zostało objętych próbą. W tym względzie należy przypomnieć, że, jak wyjaśniono w motywach 16 i 18 powyżej, Komisja dokonała doboru próby na podstawie wielkości wywozu do Unii i wybrała pięciu największych eksporterów/grup producentów eksportujących do Unii zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego. Sam fakt istnienia innych dużych producentów PSF w Chinach jako taki nie kwestionuje reprezentatywności próby.
- (44) Skarżący podniósł podobny argument w odniesieniu do Wietnamu, twierdząc, że dwóch głównych wietnamskich producentów PSF nie zostało włączonych w zakres dochodzenia. Jak Komisja wyjaśniła w motywach 32–34 powyżej, dochodzenie objęło wszystkich wietnamskich producentów eksportujących PSF do Unii, na skutek czego otrzymano odpowiedzi od trzech producentów eksportujących reprezentujących niemal całość wywozu PSF do Unii. Fakt, że mogą istnieć inni znaczący producenci PSF w Wietnamie, którzy nie wywożą produktu objętego postępowaniem do Unii, nie ma znaczenia dla reprezentatywności współpracujących producentów eksportujących.

1.3. OKRES OBJĘTY DOCHODZENIEM I OKRES BADANY

- (45) Dochodzenie dotyczące subsydiowania i powstałej szkody objęło okres od dnia 1 października 2012 r. do dnia 30 września 2013 r. („okres objęty dochodzeniem”). Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęła okres od dnia 1 stycznia 2010 r. do końca okresu objętego dochodzeniem („okres badany”).
- (46) Po ujawnieniu ustaleń skarżący wypowiedział się na temat czasu trwania okresu objętego dochodzeniem, który uznał za krótki i w związku z tym za „negatywnie oddziałujący” na ustalenia Komisji. Skarżący stwierdził, że uwzględniając tylko okres dwunastu miesięcy pomija się fakt, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny rzekomo trwała przez okres kilku lat. Skarżący był również zdania, że subsydia wymienione w skardze nie mogły zostać odpowiednio przeanalizowane przy zastosowaniu okresu objętego dochodzeniem o długości 12 miesięcy.
- (47) W odniesieniu do analizy szkody, należy podkreślić, że Komisja dokonała oceny lat 2010, 2011 i 2012 oraz okresu objętego dochodzeniem, a nie, jak twierdzi skarżący, tylko 12 miesięcy okresu objętego dochodzeniem. W odniesieniu do ustalenia subsydiowania Komisja zdecydowała się wybrać — w ramach przysługującej jej swobody uznania i zgodnie z art. 5 i 11 rozporządzenia podstawowego — okres objęty dochodzeniem trwający 12 miesięcy. Do momentu ujawnienia informacji ani skarżący, ani żadna inna zainteresowana strona nie przedstawiła swoich uwag na temat czasu trwania okresu objętego dochodzeniem, który podano w zawiadomieniu o wszczęciu dochodzenia i kwestionariuszach. Komisja uważa, że okres dochodzenia trwający 12 miesięcy jest odpowiedni do zapewnienia reprezentatywnych ustaleń do celów dochodzenia. Dlatego twierdzenie to zostało odrzucone.

1.4. UJAWNIANIE INFORMACJI

- (48) W dniu 2 października 2014 r. Komisja ujawniła wszystkim zainteresowanym stronom podstawowe fakty i informacje, na podstawie których zamierza zakończyć postępowanie i wezwała wszystkie zainteresowane strony do przedstawienia uwag. Otrzymano uwagi od stowarzyszenia użytkowników, skarżącego, jednego z chińskich producentów eksportujących i jego przedsiębiorstw powiązanych, czterech producentów eksportujących z Indii, rządu Chin oraz rządu Wietnamu. Poczynione uwagi zostały przeanalizowane przez Komisję i uwzględnione w stosownych przypadkach.
- (49) Uwagi otrzymane od stowarzyszenia użytkowników dotyczyły kwestii interesu Unii, która nie została poddana ocenie, ponieważ nie ma podstaw do nałożenia środków.

2. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

2.1. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM

- (50) Produktem objętym postępowaniem są poliestrowe włókna odcinkowe, niezgrzeblone, nieczesane ani nieprzerobione w inny sposób do przędzenia, pochodzące z Chińskiej Republiki Ludowej, Indii i Wietnamu, obecnie objęte kodem CN 5503 20 00 („produkt objęty postępowaniem”).
- (51) Produkt objęty postępowaniem może być zwykle produkowany przy użyciu oczyszczonego kwasu tereftalowego (PTA) i monoetylenoglikolu (MEG) lub przy zastosowaniu płatków pochodzących z recyklingu butelek PET do produkcji PSF z recyklingu. Produkt wykorzystywany jest w szeregu zastosowań, na przykład w odzieży, artykułach odzieżowych i wyposażeniu domu, ale również w przemyśle motoryzacyjnym, w produktach higienicznych i medycznych, a także w przemyśle budowlanym.

2.2. PRODUKT PODOBNY

- (52) W toku dochodzenia wykazano, że następujące produkty mają te same podstawowe właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne oraz te same podstawowe zastosowania:
- produkt objęty postępowaniem,
 - produkt wytwarzany i sprzedawany na rynku krajowym w państwach, których dotyczy postępowanie, oraz
 - produkt wytwarzany i sprzedawany w Unii przez przemysł unijny.
- (53) Komisja postanowiła, że produkty te stanowią zatem produkty podobne w rozumieniu art. 2 lit. c) rozporządzenia podstawowego.

2.3. ARGUMENTY DOTYCZĄCE ZAKRESU DEFINICJI PRODUKTU

2.3.1. Poliestrowe włókna odcinkowe produkowane z PTA/MEG i PSF produkowane z butelek PET poddanych recyklingowi

- (54) Dwa organy władzy oraz stowarzyszenie reprezentujące producentów eksportujących jednego z państw, których dotyczy postępowanie, stwierdzili, że PSF produkowane z PTA/MEG i PSF z butelek PET poddanych recyklingowi powinny być traktowane jako dwa różne produkty. Argument był oparty na różnicy między stosowanymi podstawowymi surowcami, jako że do produkcji niektórych rodzajów PSF używane są PTA/MEG, natomiast w przypadku innych rodzajów płatki wykonane z butelek PET poddanych recyklingowi. W odniesieniu do tych dwóch rodzajów za znaczącą różnicę uznano koszt i ceny sprzedaży. Twierdzono również, że istnieją znaczące różnice w jakości pomiędzy PSF produkowanymi z PTA i MEG a PSF z butelek PET poddanych recyklingowi, mające wpływ na wykorzystywanie i stosowanie.
- (55) Poliestrowe włókna odcinkowe produkowane z PTA/MEG i poliestrowe włókna odcinkowe z butelek PET poddanych recyklingowi rzeczywiście stanowią dwa różne rodzaje PSF w zakresie produktu PSF. Niemniej jednak obydwa rodzaje PSF mają te same właściwości fizyczne i chemiczne oraz ich zastosowania końcowe są zasadniczo takie same. Uznaje się, że nie wszystkie rodzaje produktów są względem siebie wymienne, lecz podczas wcześniejszych dochodzeń i obecnego dochodzenia ustalono, że możliwe jest co najmniej ich częściowe wymienne stosowanie i pokrywanie się zakresu stosowania w różnych typach produktów. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (56) Jeden z producentów eksportujących stwierdził ponownie w swoich uwagach, że korzystanie z butelek PET poddanych recyklingowi w przeciwieństwie do wykorzystania płatków wykonanych z butelek PET poddanych recyklingowi wiąże się z innym procesem produkcyjnym oraz stanowi inny surowiec. Ta sama strona dodała także, że koszt i cena sprzedaży, jak również jakość PSF produkowanych z butelek PET poddanych recyklingowi są znacznie niższe w przypadku „normalnych poliestrowych włókien odcinkowych”. Komisja utrzymuje, że surowiec, czy to butelki PET poddane recyklingowi lub płatki wykonane z butelek PET poddanych recyklingowi, jest zasadniczo taki sam. W porównaniu z płatkami PET, dodatkowe czynności niezbędne w przypadku stosowania butelek PET to sortowanie i mycie butelek, po którym następuje pocięcie butelek na płatki. Wszystkie kolejne etapy produkcji są takie same. Ponadto produkt końcowy posiada te same właściwości, przy założeniu, że mogą istnieć różne klasy jakości, jak przewidziano również w systemie PCN. Różnica w cenie (jeżeli występuje) wynikająca z różnych klas jakości jest zatem również uwzględniana przez system PCN. Dlatego argument ten został odrzucony.

2.3.2. Surowcowe rodzaje PSF i specjalistyczne rodzaje PSF

- (57) Jeden z organów rządowych i czterech producentów eksportujących twierdziło, że surowcowe PSF i specjalistyczne PSF muszą być traktowane jak różne produkty z powodu różnic w kosztach produkcji, cenach sprzedaży i sposobach użytkowania. Twierdzono również, że przemysł unijny skupia się na specjalnym PSF jako podstawowym rodzaju PSF, podczas gdy państwa, których dotyczy postępowanie, dostarczają głównie surowcowe PSF.
- (58) Instytucja rządowa oraz czterech producentów eksportujących przedstawiających argument, jak to opisano w motywie 57, nie przedstawili definicji specjalistycznego PSF.
- (59) Specjalistyczne PSF, zgodnie z definicją producentów unijnych objętych próbą, sięgają od PSF wykonanych z kombinacji poliestru i polietylenu, do stosowania w produktach do higieny, przez barwione (farbowane) PSF, PSF o określonej wytrzymałości, PSF zmniejszające palność, PSF do zastosowań technicznych (takie jak geotekstylium i włókniny stosowane w przemyśle budowlanym), PSF, które są projektowane, rozwijane i dostosowywane wraz z klientem w do konkretnych zastosowań, po PSF używane w przemyśle motoryzacyjnym (w szczególności widoczne okładziny samochodów muszą być spójne kolorystycznie).
- (60) Standardowe poliestrowe włókna odcinkowe, według objętych próbą producentów unijnych, obejmują te PSF, które mają szerszy zakres elastyczności w odniesieniu do ich specyfikacji.
- (61) Uwzględniając proponowaną definicję specjalistycznych rodzajów PSF i surowcowych rodzajów PSF, obydwa rodzaje mają te same podstawowe właściwości fizyczne, techniczne i chemiczne. Fakt, że istnieje kilka rodzajów, klas jakości lub właściwości, nie wyklucza, że mogą być one uznane za jeden produkt. Możliwe zastosowania surowcowych PSF wydają się szersze niż specjalistycznych PSF, ale różnice te były niewystarczające, aby zostały one sklasyfikowane jako dwa odrębne produkty. Mimo że różne rodzaje PSF mają odmienne cechy odpowiadające ich szczególnym przeznaczeniom, ich podstawowe cechy fizyczne i zastosowania są takie same.
- (62) Ponadto należy wyjaśnić, że w okresie objętym dochodzeniem specjalistyczne rodzaje poliestrowych włókien odcinkowych nie były głównym rodzajem PSF produkowanych przez producentów unijnych. Średnio, stanowiły one około 40 % wszystkich rodzajów PSF produkowanych przez objętych próbą producentów unijnych, zgodnie z ich własną definicją surowcowych PSF i specjalistycznych PSF.

- (63) Po ujawnieniu informacji jeden producent eksportujący ponownie stwierdził, że specjalistyczne rodzaje PSF i surowcowe rodzaje PSF nie są produktami „podobnymi” i w związku z tym nie mogą być rozpatrywane łącznie. Ta sama strona zauważyła, że specjalistyczne rodzaje PSF i surowcowe rodzaje PSF różnią się pod względem końcowego zastosowania, kosztów produkcji i cen sprzedaży. W związku z tym producent ten uważał, iż Komisja popełniła błąd, nie badając różnic w kosztach i cenach sprzedaży specjalistycznych PSF i surowcowych PSF. Stwierdziła on, że nie jest jasne, w jaki sposób koszty produkcji i ceny sprzedaży produktu objętego postępowaniem zostały określone i zwróciła się do Komisji o zbadanie analizy zaniżania cen po rozdzieleniu danych dotyczących surowcowych PSF i specjalistycznych PSF.
- (64) Komisja potwierdza, że PSF jest sprzedawany w różnych formach, do przędzenia lub produkcji włókien. Na przykład, PSF mogą mieć skład jedno lub dwuelementowy, jak również różne specyfikacje w zakresie takich wartości, jak decyteksty, wytrzymałość, połysk, klasy jakości itd. Wspomniane cechy charakterystyczne były uwzględniane przez system PCN, w odniesieniu do którego Komisja nie otrzymała żadnych uwag. Uznaje się, że PSF surowcowe i specjalistyczne nie mogą być stosowane wymiennie we wszystkich zastosowaniach, jednak możliwe jest ich częściowe wymienne stosowanie i pokrywanie się zakresu stosowania między poszczególnymi rodzajami produktów. Jak opisano w motywie 61 i ustalono w trakcie wcześniejszych postępowania dotyczących tego samego produktu, właściwości fizyczne i chemiczne oraz zastosowania końcowe tych rodzajów PSF są zasadniczo takie same. Wszystkie rodzaje produktów są oparte na tych samych surowcach (PTA/MEG lub PET pochodzącym z recyklingu), które stanowią ponad 60 % kosztów produkcji. Do tego surowca można dodawać dodatki lub dodatkowe składniki, aby zapewnić pewne specyficzne właściwości włókien. PCN obejmuje pochodzenie surowców i innych elementów, które mają wpływ na koszty produkcji i ceny sprzedaży. Brak jest jednak istotnych różnic w procesie produkcji surowcowych i specjalistycznych PSF. Jest to widoczne w przypadku producentów unijnych objętych próbą, z których żaden nie produkował wyłącznie surowcowych lub specjalistycznych PSF. Ponadto wydaje się, że nie ma żadnej spójnej i powszechnie przyjętej definicji specjalistycznych PSF. Na przykład, jak opisano w motywie 59, PSF używane w przemyśle higienicznym uważane są przez niektórych producentów unijnych za rodzaj specjalistyczny. Z drugiej strony kilku użytkowników i jedno stowarzyszenie użytkowników wskazało, że PSF stosowane w przemyśle higienicznym, na przykład do produkcji nawilżonych chusteczek, jest rodzaju surowcowego, mimo że nie powinny raczej pochodzić, ze względów zdrowotnych i bezpieczeństwa, z recyklingu. Ponadto niektórzy producenci unijni uważają rodzaje PSF, co do których obowiązują szczególne wymagania konkretnego klienta (na przykład specyficzny kolor) za specjalistyczne poliestrowe włókna odcinkowe, mimo że mogą być one otrzymywane w dokładnie takim samym procesie produkcji i mieć te same koszty produkcji, jak każdy inny rodzaj PSF (surowcowy). W związku z tym Komisja nie mogła oprzeć się na samowolnej klasyfikacji towaru dotyczącej specjalistycznych PSF, w związku z czym argument ten zostaje odrzucony.

2.3.3. Inne wnioski dotyczące zakresu produktu

- (65) Stowarzyszenie użytkowników i jeden użytkownik stwierdzili, że PSF przywożone z Chin są wyższej jakości niż PSF produkowane w Unii. Jako jeden z argumentów podano, że PSF z Chińskiej Republiki Ludowej nie zawierają twardych kawałków polimerów. Inny z podniesionych argumentów dotyczył faktu, iż chińskie poliestrowe włókna odcinkowe są jasne, natomiast PSF produkowane w Unii mogą zawierać odcienie szarości, ponieważ większość poliestrowych włókien odcinkowych wytwarzanych w Unii powstaje z butelek PET poddanych recyklingowi.
- (66) Pierwszy argument dotyczący unijnych PSF zawierających twarde kawałki polimerów nie został poparty żadnym dowodem. Ponadto przeciwne twierdzenia pojawiły się w innych opiniach użytkowników i w odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu (to jest, iż PSF produkowane przez producentów unijnych są zazwyczaj wyższej jakości, niż PSF produkowane w państwach, których dotyczy postępowanie).
- (67) W odniesieniu do drugiego argumentu dotyczącego jasności, informacje dostarczane w trakcie dochodzenia potwierdzają, że PSF produkowane z PTA/MEG są zwykle jaśniejsze niż PSF z butelek PET poddanych recyklingowi (w przypadku gdy w procesie produkcji nie dodano rozjaśniaczy lub pigmentów). Niemniej jednak obydwa rodzaje PSF mają te same właściwości fizyczne i chemiczne oraz ich zastosowania końcowe są zasadniczo takie same. Należy również zauważyć, że przy obliczaniu szkody, podstawowy surowiec jest jednym z elementów, które zostały uwzględnione. Innymi słowy, przywożone PSF wytworzone z butelek PET poddanych recyklingowi byłyby porównywane tylko z PSF produkowanymi w Unii, z butelek PET poddanych recyklingowi. Podobnie, przywożone PSF wytworzone z PTA i MEG byłyby porównywane tylko z PSF produkowanymi w Unii z PTA i MEG.
- (68) Stowarzyszenie użytkowników, producent eksportujący oraz organ rządowy twierdzili, że dalsi użytkownicy często żądają, by produkty były wytwarzane z PSF pochodzących z państw, których dotyczy postępowanie (w szczególności z Chin).

- (69) Nie przedstawiono żadnych informacji na poparcie tego twierdzenia ani dalszego szczegółowego uzasadnienia w odniesieniu do nalegania na stosowanie PSF z trzech państw, których dotyczy postępowanie (o ile takie naciski są faktycznie wywierane przez dalszych użytkowników).
- (70) Stowarzyszenie użytkowników uściśliło, że przemysł motoryzacyjny Unii akceptuje tylko PSF pochodzące z Chin.
- (71) Jednak przedsiębiorstwo to nie uzasadniło swojego argumentu i nie wykazało, że PSF produkowane przez producentów unijnych nie mogą być stosowane przez unijny przemysł motoryzacyjny. Ponadto sprawdzone dane wykazały, że również producenci unijni sprzedają znaczne ilości PSF unijnemu przemysłowi motoryzacyjnemu, co wskazuje na nieprawdziwość powyższego twierdzenia.
- (72) Jeden z producentów eksportujących twierdził, że produkowane przez niego PSF i PSF produkowane przez producentów unijnych, mimo że w obu przypadkach wykonane z butelek PET poddanych recyklingowi, to różne produkty. Zdaniem tego producenta eksportującego, jego PSF są produkowane głównie z butelek PET poddanych recyklingowi (nie z płatków), co oznacza inny proces produkcji i inne surowce w porównaniu z PSF produkowanymi z wykorzystaniem płatków z butelek PET poddanych recyklingowi.
- (73) Argument ten również został odrzucony, ponieważ butelki PET i płatki z butelek PET (tj. butelki PET rozdrobione na kształt płatków) stanowią zasadniczo ten sam surowiec, aczkolwiek w innej formie.

2.3.4. Wniosek

- (74) Stwierdzono zatem, że wszystkie rodzaje poliestrowych włókien odcinkowych objętych postępowaniem mają takie same podstawowe właściwości fizyczne, techniczne i chemiczne oraz ich zastosowania końcowe są zasadniczo takie same.

3. SUBSYDIOWANIE

3.1. CHINY

3.1.1. Uwagi ogólne

- (75) Na podstawie informacji zawartych w skardze i w oparciu o odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu Komisji objęto dochodzeniem następujące programy, co do których istnieje domniemanie, że obejmują udzielanie subsydiów przez organy rządowe Chin:
- A. pożyczki preferencyjne dla przemysłu PSF udzielane przez banki będące własnością państwa oraz „powierzenie” i „wyznaczenie” zadań prywatnym bankom przez rząd
- B. dostarczanie przez rząd towarów i usług za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia oraz „powierzenie” i „wyznaczenie” zadań dostawcom prywatnym przez rząd
- dostarczanie PTA i MEG przez rząd za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia,
 - przyznawanie przez rząd gruntów oraz prawa do użytkowania gruntów za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia;
 - dostarczanie energii elektrycznej przez rząd,
 - program polegający na dostarczaniu taniej wody.
- C. dotacje na rozwój i dotacje na spłatę oprocentowania dla branży włókienniczej
- specjalny fundusz „Go Global”,
 - fundusz promocji handlu na rzecz rolnictwa, przemysłu lekkiego i wyrobów włókienniczych.
- D. Programy zwolnień z podatków bezpośrednich i ulg w zakresie podatków bezpośrednich
- zwolnienia z podatku dochodowego dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym,
 - zwolnienia z podatku dochodowego od dochodu z dywidend między kwalifikującymi się przedsiębiorstwami będącymi rezydentami,
 - ulgi w zakresie podatku dochodowego dla przedsiębiorstw uznawanych za przedsiębiorstwa należące do branż wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie,

- ulgi w zakresie podatku dochodowego w specjalnych strefach ekonomicznych,
 - ulgi w zakresie podatku dochodowego dla przedsiębiorstw zorientowanych na wywóz,
 - ulga podatkowa w wysokości do 40 % wartości zakupu urządzeń produkcji krajowej.
- E. Programy w zakresie podatków pośrednich i należności celnych przywózowych
- zwolnienia z podatku VAT oraz obniżki przywózowych taryf celnych za stosowanie urządzeń pochodzących z przywozu,
 - obniżki podatku VAT dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym nabywających urządzenia produkcji chińskiej.
- F. Inne programy regionalne/okręgowe
- Zwolnienia z podatku (i inne zwolnienia) w strefach rozwoju w prowincji Jiangsu,
 - Zachęty podatkowe w mieście Changzhou,
 - Preferencyjne czynsze w mieście Changzhou,
 - Programy zachęt wywozowych w prowincji Zhejiang,
 - Dotacje na innowacje technologiczne w prowincji Zhejiang,
 - Zachęty podatkowe i celne w strefach rozwoju w prowincji Guangdong,
 - Zachęty wywozowe w prowincji Guangdong,
 - Zwrot opłat prawnych w prowincji Guangdong,
 - Program (specjalnych) funduszy na działalność z zakresu handlu zagranicznego w prowincji Guangdong,
 - Dopłaty do oprocentowania pożyczek na wsparcie projektów innowacji technologicznych w prowincji Guangdong,
 - Preferencyjne stawki podatkowe w strefach rozwoju w prowincji Szanghaj,
 - Preferencyjna infrastruktura w prowincji Szanghaj,
 - Polityka udzielania pożyczek i polityka podatkowa dla przedsiębiorstw ukierunkowanych na eksport w prowincji Szanghaj.
- (76) Komisja przeprowadziła dochodzenie w sprawie wszystkich systemów, co do których sformułowano w skardze zarzuty. W odniesieniu do każdego programu zbadano, czy, zgodnie z przepisami art. 3 rozporządzenia podstawowego, możliwe było określenie wkładu finansowego rządu ChRL i korzyści przyznanych objętym próbą producentom eksportującym. W toku dochodzenia wykryto, że w niniejszej sprawie każda korzyść stwierdzona w odniesieniu do badanych programów jest niższa niż mający zastosowanie próg *de minimis*, zgodnie z art. 14 ust. 5 ⁽³⁾ rozporządzenia podstawowego. W związku z tym uznano, że nie ma potrzeby podejmowania decyzji co do zastosowania środków wyrównawczych w odniesieniu do pojedynczych programów.

Szczegóły dotyczące programów oraz odpowiadające im stawki świadczenia dla poszczególnych przedsiębiorstw zostały przedstawione poniżej.

3.1.2. Poszczególne programy

Programy niestosowane przez chińskich producentów eksportujących objętych próbą w okresie objętym dochodzeniem

- (77) Stwierdzono, że poniższe programy nie były stosowane przez objętych próbą chińskich producentów eksportujących/grupy producentów eksportujących w okresie objętym dochodzeniem i dlatego nie można było określić odniesionych korzyści.
- dostarczanie PTA i MEG za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia,
 - dostarczanie energii elektrycznej przez rząd za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia,

⁽³⁾ W odniesieniu do stosowania art. 14 ust. 5 państwo jest uznawane za państwo rozwijające się, jeśli jest wymienione w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 978/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2012 r. wprowadzającego ogólny system preferencji taryfowych i uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 732/2008 (Dz.U. L 303 z 31.10.2012, s. 1)

- dostarczanie taniej wody przez rząd za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia,
 - specjalny fundusz „Go Global”,
 - fundusz promocji handlu na rzecz rolnictwa, przemysłu lekkiego i wyrobów włókienniczych,
 - zwolnienia z podatku dochodowego dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym,
 - ulgi w zakresie podatku dochodowego dla przedsiębiorstw uznawanych za przedsiębiorstwa należące do branż wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie,
 - ulgi w zakresie podatku dochodowego w specjalnych strefach ekonomicznych,
 - ulgi w zakresie podatku dochodowego dla przedsiębiorstw zorientowanych na wywóz,
 - ulga podatkowa w wysokości do 40 % wartości zakupu urządzeń produkcji krajowej,
 - inne programy regionalne/okręgowe.
- (78) Jeśli chodzi o dostarczanie PTA i MEG za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia, w skardze stwierdzono, że rząd ChRL kontroluje określonych dostawców surowców i produkty, aby producentom PSF oferować surowce, a mianowicie na PTA i MEG, po korzystnych cenach. Na tej podstawie producenci PSF otrzymują subsydia stanowiące podstawę środków wyrównawczych, nabywając od przedsiębiorstw państwowych wytworzone przez rząd PTA i MEG po cenie niższej niż cena rynkowa, a zatem za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia.
- (79) Dochodzenie wykazało jednak, że chińscy producenci eksportujący/grupy producentów eksportujących poliestrowe włókna odcinkowe przywożą większość swojego surowca PTA i MEG do produkcji PSF przeznaczonych do wywozu w ramach systemu uszlachetniania czynnego.
- (80) W związku z tym nie było możliwe ustalenie subsydiów dla przedsiębiorstw objętych próbą w ramach tego domniemanego programu.
- (81) Po ujawnieniu ustaleń skarżący zauważył, że Komisja przekazała częściową analizę jedynie dla jednego programu subsydiowania niewykorzystanego przez objętych próbą chińskich producentów eksportujących w okresie objętym dochodzeniem, tj. dostarczania PTA/MEG po cenach subsydiowanych. W odniesieniu do tego programu skarżący twierdził, że sposób, w jaki dobrano próbę, oraz fakt, że główny producent PSF w Chinach nie był objęty dochodzeniem, wpłynęły na ustalenie subsydiowania w przypadku tego programu.
- (82) Jak wyjaśniono w motywach 16 i 18 powyżej, spośród 23 chińskich producentów eksportujących/grup producentów eksportujących, którzy współpracowali w dochodzeniu, Komisja dokonała doboru próby obejmującej pięciu największych producentów eksportujących/grup producentów eksportujących, których uznano za reprezentatywnych w rozumieniu art. 27 rozporządzenia podstawowego. Producent chiński, do którego nawiązał skarżący i który nie został włączony do próby, nie dokonywał wywozu PSF do Unii w znacznych ilościach w okresie objętym dochodzeniem. W związku z tym niewłączenie tego producenta nie miało wpływu na reprezentatywność próby i nie miało znaczącego wpływu na wnioski odnoszące się do przedmiotowego programu subsydiowania.
- (83) Komisja potwierdza, że zwracała się o informacje i uwagi na temat wszystkich programów subsydiowania, których istnienie zarzuca się w skardze, w tym wymienionych przez skarżącego w jego uwagach dotyczących ujawnionych informacji, jednak ustalono, że programy te nie były wykorzystywane przez objętych próbą producentów eksportujących/grupy producentów eksportujących. W motywie 78 Komisja przedstawiła dodatkowe informacje na temat dostarczania PTA/MEG za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia, ponieważ ten program subsydiowania został przedstawiony jako główny zarzut w skardze, tj. jako program ewentualnie przyznający znaczące subsydia stanowiące podstawę środków wyrównawczych.

Programy stosowane przez chińskich producentów eksportujących objętych próbą w okresie objętym dochodzeniem

3.1.3. Pożyczki preferencyjne dla przemysłu PSF

- (84) Skarżący twierdził, że producenci PSF czerpią korzyści z pożyczek o niskich (subsydiowanych) stopach procentowych udzielonych przez banki realizujące politykę rządu oraz banki komercyjne będące własnością państwa zgodnie z założeniami polityki rządu ChRL polegającej na udzielaniu pomocy finansowej w celu promowania oraz wspierania wzrostu i rozwoju przemysłu włókienniczego i przemysłu włókien chemicznych.

a) Podstawa prawna

- (85) W Chinach pożyczki preferencyjne przewidziane są w następujących przepisach prawa: Ustawa ChRL o bankach komercyjnych („ustawa bankowa”), zasady ogólne dotyczące pożyczek opublikowane przez Ludowy Bank Chin („LBCh”) w dniu 28 czerwca 1996 r. i decyzja nr 40 Rady Państwa.

b) Obliczanie kwoty subsydium

- (86) Artykuł 6 lit. b) rozporządzenia podstawowego stanowi, że korzyść związaną z pożyczkami preferencyjnymi oblicza się jako różnicę między kwotą odsetek zapłaconych a kwotą, którą należałoby zapłacić za porównywalną pożyczkę komercyjną, jaką firma mogłaby uzyskać na rynku. Komisja ustaliła rynkowy wskaźnik referencyjny dla porównywalnych pożyczek komercyjnych.
- (87) Wskaźnik referencyjny został ustalony na podstawie chińskich stóp procentowych dostosowanych w taki sposób, by odzwierciedlały normalne ryzyko rynkowe (tj. uznano, że wszystkie przedsiębiorstwa w Chinach uzyskiwałyby jedynie najwyższy stopień obligacji o „niskim ratingu kredytowym” (BB w Bloomberg), i zastosowano by odpowiednią premię przewidywaną w przypadku obligacji emitowanych przez przedsiębiorstwa z takim ratingiem do standardowego oprocentowania kredytów Ludowego Banku Chin).
- (88) Korzyść dla producentów eksportujących/grup producentów eksportujących została obliczona poprzez uwzględnienie różnicy stóp procentowych, wyrażonej jako wartość procentowa, pomnożonej przez pozostałą do spłaty kwotę pożyczki, tj. odsetki niezapłacone w okresie objętym dochodzeniem. Wartość ta została następnie przydzielona do łącznej kwoty obrotów ze sprzedaży współpracujących producentów eksportujących.

c) Wniosek

- (89) Korzyść ustalona w odniesieniu do tego programu wynosi od 0 % do 0,50 %.

3.1.4. Przyznawanie prawa do użytkowania gruntów za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia

a) Podstawa prawna

- (90) W Chinach przyznawanie praw do użytkowania gruntów regulowane jest ustawą Chińskiej Republiki Ludowej o zarządzaniu gruntami oraz ustawą Chińskiej Republiki Ludowej o prawach do nieruchomości.

b) Praktyczne zastosowanie

- (91) Zgodnie z art. 2 ustawy o zarządzaniu gruntami wszystkie grunty są własnością państwa, ponieważ zgodnie z konstytucją Chin i odpowiednimi przepisami prawa grunty są wspólną własnością ludu Chin. Nie jest możliwa sprzedaż gruntów, ale prawa do użytkowania gruntów mogą zostać przypisane zgodnie z ustawą. Organy państwowe mogą je przyznać poprzez przetargi publiczne, oferty cenowe bądź aukcje.

c) Ustalenia wynikające z dochodzenia

- (92) Współpracujący producenci eksportujący/grupy producentów eksportujących przedstawili informacje dotyczące gruntów, z których korzystają, wraz z odpowiednimi umowami/certyfikatami użytkowania gruntów, ale rząd ChRL nie przedstawił informacji dotyczących wyceny praw do użytkowania gruntów.

d) Obliczanie kwoty subsydium

- (93) Uwzględniając stwierdzenie, że sytuacja w Chinach w odniesieniu do praw do użytkowania gruntów nie jest oparta na podstawach rynkowych, wydaje się, że w Chinach nie są dostępne żadne poziomy referencyjne z sektora prywatnego. Tym samym korekta kosztów lub cen w Chinach jest niemożliwa do przeprowadzenia. W tych okolicznościach uznaje się, że w Chinach nie istnieje rynek i że zgodnie z art. 6 lit. d) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego uzasadnione jest wykorzystanie zewnętrznych poziomów referencyjnych dla mierzenia korzyści. Ponieważ rząd ChRL nie przedstawił żadnego wniosku dotyczącego zewnętrznych poziomów referencyjnych, Komisja musiała oprzeć się na dostępnym stanie faktycznym, aby ustalić właściwy zewnętrzny poziom referencyjny. W tym zakresie uważano za właściwe wykorzystanie informacji z wydzielonego obszaru celnego Tajwanu jako właściwego poziomu referencyjnego, z przyczyn podanych w motywie 94 poniżej.

- (94) Komisja uważa, że ceny gruntu na Tajwanie zapewniają najlepszy wskaźnik zastępczy dla terenów w Chinach, na których mają siedziby współpracujący producenci eksportujący. Większość producentów eksportujących jest zlokalizowana we wschodniej części Chin, na rozwiniętych terenach o wysokim PKB (produkcie krajowym brutto) w prowincjach o wysokiej gęstości zaludnienia.
- (95) Kwotę subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych oblicza się w kategoriach korzyści przyznanej odbiorcom, która zgodnie z ustaleniami występowała w okresie objętym dochodzeniem. Korzyść dla odbiorców oblicza się poprzez uwzględnienie różnicy między kwotami płaconymi przez każde z przedsiębiorstw za prawo do użytkowania gruntów a kwotami, które powinny być normalnie zapłacone, na podstawie poziomu referencyjnego z Tajwanu.
- (96) W obliczeniach tych Komisja zastosowała średnią cenę gruntu za metr kwadratowy ustaloną dla Tajwanu, skorygowaną o deprecjację waluty i zmiany PKB począwszy od dat sporządzenia odpowiednich umów na użytkowanie gruntów. Informacje dotyczące cen gruntów przemysłowych zostały pozyskane ze stron internetowych Biura Przemysłowego Ministerstwa Spraw Gospodarczych Tajwanu. Deprecjacja waluty i zmiany PKB w przypadku Tajwanu zostały obliczone na podstawie poziomu inflacji i zmian PKB na mieszkańca wg bieżących cen w USD dla Tajwanu, zgodnie z publikacją Międzynarodowego Funduszu Walutowego „World Economic Outlook” z 2011 r. Zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego kwota tego subsydium (licznik) została przydzielona do okresu objętego dochodzeniem przy zastosowaniu normalnego okresu korzystania z prawa do użytkowania gruntów przemysłowych w Chinach tj. 50 lub 70 lat. Wartość ta została następnie przydzielona do łącznego obrotu ze sprzedaży w okresie objętym dochodzeniem osiągniętego przez producentów eksportujących objętych próbą, ponieważ subsydium nie jest uzależnione od wyników w wywozie i nie było przyznawane w odniesieniu do ilości wytwarzanych, produkowanych, wywożonych lub transportowanych.

e) Wniosek

- (97) Korzyść ustalona w odniesieniu do tego programu wynosi od 0,02 % do 0,82 %.

3.1.5. Programy zwolnień z podatków bezpośrednich i ulg w zakresie podatków bezpośrednich

3.1.5.1. Zwolnienia z podatku dochodowego od dochodu z dywidend między kwalifikującymi się przedsiębiorstwami będącymi rezydentami

a) Podstawa prawna

- (98) Podstawę prawną tego zwolnienia z opodatkowania dywidend stanowią art. 25–26 ustawy o podatku dochodowym od przedsiębiorstw oraz art. 83 rozporządzenia w sprawie wdrożenia ustawy o podatku dochodowym od przedsiębiorstw.

b) Praktyczne zastosowanie

- (99) Program obejmuje preferencyjne traktowanie podatkowe chińskich przedsiębiorstw będących rezydentami, które są udziałowcami innych chińskich przedsiębiorstw będących rezydentami, w formie zwolnienia z opodatkowania dochodu od określonych dywidend, premii i innych dochodów z inwestycji kapitałowych dla przedsiębiorstw dominujących będących przedsiębiorstwami krajowymi.

c) Ustalenia wynikające z dochodzenia

- (100) W deklaracji podatkowej dwóch objętych próbą producentów eksportujących/grup producentów eksportujących znajduje się kwota zwolniona z podatku dochodowego. Kwota ta jest określana jako dywidendy, premie i inne dochody z inwestycji kapitałowych kwalifikujących się rezydentów i przedsiębiorstw zgodnie z warunkami zawartymi w załączniku 5 do deklaracji podatkowej (coroczna deklaracja preferencji podatkowych). Od tych kwot właściwe przedsiębiorstwa nie płaciły podatku dochodowego.

d) Obliczanie kwoty subsydium

- (101) Kwotę subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych oblicza się w kategoriach korzyści przyznanej odbiorcom, która zgodnie z ustaleniami występowała w okresie objętym dochodzeniem. Za korzyść uzyskaną przez odbiorców uznano łączną wartość podatku do zapłaty z uwzględnieniem dochodów z tytułu dywidend pochodzących od innych przedsiębiorstw będących rezydentami w Chinach po odjęciu kwoty podatku, która została faktycznie zapłacona przy uwzględnieniu zwolnienia z opodatkowania dywidend. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego kwota subsydium (licznik) została przydzielona do łącznego obrotu uzyskanego przez współpracujących producentów eksportujących ze sprzedaży w okresie objętym dochodzeniem, ponieważ subsydium nie jest uzależnione od wyników w wywozie i nie było przyznawane w odniesieniu do ilości wytwarzanych, produkowanych, wywożonych lub transportowanych.

e) Wniosek

- (102) Korzyść ustalona w odniesieniu do tego programu wynosi od 0 % do 0,06 %.

3.1.6. Programy w zakresie podatków pośrednich i należności celnych przywozowych

3.1.6.1. zwolnienia z podatku VAT oraz obniżki przywozowych taryf celnych za stosowanie urządzeń pochodzących z przywozu

a) Podstawa prawna

- (103) Podstawę prawną programu stanowią: okólnik Rady Państwa w sprawie dostosowania polityki podatkowej w zakresie przywożonych urządzeń, Guo Fa nr 37/1997, obwieszczenie Ministerstwa Finansów, Głównego Urzędu Celnego oraz Państwowego Urzędu Podatkowego nr 43 [2008], obwieszczenie NDRC w sprawie odpowiednich zagadnień dotyczących doręczenia pism zatwierdzających projekty, których rozwój jest wspierany przez państwo, finansowanych ze źródeł krajowych i zagranicznych, nr 316 2006 z dnia 22 lutego 2006 r., oraz katalog niepodlegających zwolnieniu z ceł przywożonych artykułów dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym lub przedsiębiorstw krajowych z 2008 r.

b) Praktyczne zastosowanie

- (104) Program zapewnia zwolnienie z VAT i przywozowych opłat celnych na rzecz przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym lub przedsiębiorstw krajowych w odniesieniu do przywozów kluczowych urządzeń wykorzystywanych przez nie w produkcji. Aby skorzystać ze zwolnienia, dobra te nie mogą być uwzględnione w wykazie urządzeń niekwalifikowalnych, zaś przedsiębiorstwo ubiegające się o zwolnienie musi uzyskać certyfikat projektu promowanego przez państwo wydany przez władze chińskie lub przez Krajową Komisję Rozwoju i Reform zgodnie z odpowiednimi przepisami inwestycyjnymi, podatkowymi lub prawa celnego.

c) Ustalenia wynikające z dochodzenia

- (105) Czterech objętych próbą chińskich producentów eksportujących/grupy producentów eksportujących zgłosiło zwolnienie z VAT i przywozowych taryf celnych dla przywożonych urządzeń.

d) Obliczanie kwoty subsydium

- (106) Kwotę subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych oblicza się w kategoriach korzyści przyznanej odbiorcom, która zgodnie z ustaleniami występowała w okresie objętym dochodzeniem. Za korzyść przyznaną odbiorcom uznaje się kwotę zwolnień z VAT i ceł na przywożone urządzenia. Wynikająca stąd korzyść była amortyzowana w cyklu życia urządzeń zgodnie z przyjętymi praktykami księgowymi przedsiębiorstwa. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego kwota subsydium (licznik) została przydzielona do łącznego obrotu uzyskanego przez współpracujących producentów eksportujących ze sprzedaży w okresie objętym dochodzeniem, ponieważ subsydium nie jest uzależnione od wyników w wywozie i nie było przyznawane w odniesieniu do ilości wytwarzanych, produkowanych, wywożonych lub transportowanych.

e) Wniosek

- (107) Korzyść ustalona w odniesieniu do tego programu wynosi od 0 % do 0,45 %.

3.1.6.2. Obniżki podatku VAT dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym nabywających urządzenia produkcji chińskiej

a) Podstawa prawna

- (108) Podstawę prawną tego programu stanowi okólnik Państwowego Urzędu Podatkowego w sprawie wprowadzenia środków tymczasowych dotyczących zarządzania zwrotami VAT za zakup urządzeń produkcji krajowej przez przedsiębiorstwa z kapitałem zagranicznym, nr 171, 199 z dnia 20 września 1999 r. oraz obwieszczenie Ministerstwa Finansów i Państwowego Urzędu Podatkowego w sprawie zakończenia wdrażania polityki zwrotu VAT przedsiębiorstwom z kapitałem zagranicznym za zakup urządzeń produkcji krajowej, nr 176 [2008] Ministerstwa Finansów.

b) Praktyczne zastosowanie

- (109) Program zapewnia korzyści w postaci zwrotu VAT za zakup urządzeń produkcji krajowej przez przedsiębiorstwa z kapitałem zagranicznym. Urządzenia nie mogą być wymienione w katalogu środków niepodlegających zwolnieniu, a ich wartość nie może przekraczać łącznego limitu inwestycji dla przedsiębiorstwa z kapitałem zagranicznym zgodnie z „tymczasowymi środkami administracyjnymi w zakresie zakupu urządzeń produkcji krajowej”.

c) Ustalenia wynikające z dochodzenia

- (110) Dwóch eksporterów eksportujących/grupy producentów eksportujących objętych próbą przedstawiło szczegółowe informacje na temat tego programu, w tym informacje dotyczące kwoty otrzymanej korzyści.

d) Obliczanie kwoty subsydium

- (111) Kwotę subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych oblicza się w kategoriach korzyści przyznanej odbiorcom, która zgodnie z ustaleniami występowała w okresie objętym dochodzeniem. Za korzyść przyznaną odbiorcom uznaje się kwotę zwróconego VAT od zakupu urządzeń produkcji krajowej. Wynikająca stąd korzyść była amortyzowana w cyklu życia urządzeń zgodnie ze zwykłymi praktykami stosowanymi w przemyśle.

e) Wniosek

- (112) Korzyść ustalona w odniesieniu do tego programu wynosi od 0 % do 0,01 %.

3.1.7. Inne programy regionalne/okręgowe

- (113) W toku dochodzenia potwierdzono, że w okresie objętym dochodzeniem przedsiębiorstwa objęte próbą nie odniosły żadnych korzyści w ramach programów wymienionych w motywie 75.

3.1.8. Kwota subsydiów

- (114) Kwota subsydiów, zgodnie z przepisami podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, określona *ad valorem*, w odniesieniu do chińskich producentów eksportujących wynosi między 0,76 % a 1,77 %.
- (115) Po ujawnieniu ustaleń skarżący twierdził, że nie jest jasne, w jaki sposób Komisja obliczyła zakres łącznego marginesu subsydiowania. Zakres łącznych zagregowanych subsydiów dla chińskich producentów eksportujących/grup producentów eksportujących objętych próbą, wyrażony *ad valorem*, wymieniony w motywie 114, stanowi niższy i wyższy łączny margines subsydiowania pięciu objętych próbą chińskich producentów eksportujących/grup producentów eksportujących.

3.1.9. Wniosek dotyczący Chin

- (116) Biorąc pod uwagę kwoty *de minimis* subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych dla chińskich producentów eksportujących, nie należy nakładać środków na przywóz poliestrowych włókien odcinkowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej. Podjęto decyzję, że dochodzenie powinno zostać zakończone w odniesieniu do przywozu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, zgodnie z art. 14 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

3.2. INDIE

3.2.1. Uwagi ogólne

- (117) Na podstawie informacji zawartych w skardze i w oparciu o odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu Komisji objęto dochodzeniem następujące programy, co do których istnieje domniemanie, że obejmują udzielanie subsydiów przez organy rządowe Indii:

- 1) Program „Focus Market”
- 2) Program „Focus Product”
- 3) Program „Advance Authorisation”
- 4) Program ceł zwrotnych
- 5) Program „Export Promotion Capital Goods”
- 6) Ulgi i zwolnienia podatkowe i celne w jednostkach zorientowanych na wywóz i specjalnych strefach ekonomicznych
- 7) Program „Export Credit”
- 8) Program zwolnień z podatku dochodowego
- 9) System motywowania do dodatkowego wywozu
- 10) Program „Duty Free Import Authorisation”

- 11) Program pomocy na rzecz rozwoju rynku i gwarancje kredytowe
- 12) Program „Capital Investment Incentive” („CIIS”) rządu stanu Gudżarat
- 13) Program zachęt stanu Gudżarat dotyczący podatku od sprzedaży oraz zwolnień z podatków od energii elektrycznej
- 14) Program subsydiowania w Bengalu Zachodnim — zachęty i ulgi podatkowe, w tym dotacje i zwolnienie z podatku od sprzedaży
- 15) pakietowy program zachęt rządu stanu Maharasztra, w tym program zwolnień z podatków od energii elektrycznej i subsydium na rzecz promowania przemysłu.

Programy subsydiowania wykorzystywane przez indyjskich producentów eksportujących objętych dochodzeniem w okresie objętym dochodzeniem

- (118) W ramach dochodzenia ustalono, że w okresie objętym dochodzeniem następujące programy przyniosły korzyść zweryfikowanym producentom eksportującym:

- 1) Program „Focus Market” („FMS”)
- 2) Program „Focus Product” („FPS”)
- 3) Program zwrotu ceł („DDS”)
- 4) Program „Advance Authorisation” („AAS”)
- 5) Program „Duty Free Import Authorisation” („DFIA”)
- 6) Program „Export Promotion Capital Goods” („EPCGS”)
- 7) Pakietowy program zachęt stanu Maharasztra („PSI”)

- (119) Programy wskazane w motywie 118 pkt 1, 2, 4, 5 i 6 powyżej opierają się na Ustawie o handlu zagranicznym (Rozwój i regulacja) z 1992 r. (nr 22 z 1992 r.), która weszła w życie w dniu 7 sierpnia 1992 r. („Ustawa o handlu zagranicznym” lub „FTP”). W Ustawie o handlu zagranicznym upoważnia się rząd Indii do publikowania zawiadomień dotyczących polityki eksportowej i importowej. Ich streszczenia publikowane są w dokumentach „Foreign Trade Policy” („Polityka handlu zagranicznego”), które ministerstwo handlu wydaje co pięć lat i regularnie uaktualnia. Dokument „Polityka handlu zagranicznego” odnoszący się do okresu objętego dochodzeniem w ramach niniejszego dochodzenia to „Foreign Trade Policy 2009-2014” („FTP 09-14”). Ponadto rząd Indii w „Podręczniku procedur, tom I” („HOP I 09-14”) przedstawiły również procedury, które regulują „FTP 09-14”. Podręcznik procedur jest regularnie aktualizowany.

- (120) Program zwrotu ceł wymieniony wyżej w motywie 118 pkt 3 opiera się na dziale 75 ustawy o cłach z 1962 r., dziale 37 ustawy o podatku akcyzowym z 1944 r., działach 93A i 94 ustawy o finansach z 1994 oraz przepisach dotyczących ceł, podatków akcyzowych oraz zwrotu podatku od usług z 1995 r. Stawki ceł zwrotnych są regularnie publikowane.

- (121) Program „PSI” wymieniony wyżej w motywie 7 jest oparty na Pakietowym programie zachęt na 2007 r. (Package Scheme of Incentives 2007) rządu stanu Maharasztra, rezolucje nr PSI-1707/(CR-50)/IND-8 z dnia 30 marca 2007 r.

3.2.2. Program „Focus Market” („FMS”)

- a) Podstawa prawna

Szczegółowy opis „FMS” znajduje się w pkt 3.14 „FTP 09-14” oraz w pkt 3.8 „HOP I 09-14”.

- b) Kwalifikowalność

- (122) Do korzystania z tego programu kwalifikuje się każdy producent eksportujący i każdy eksportujący podmiot handlowy.

c) Praktyczne zastosowanie

- (123) W tym programie wywóz wszystkich produktów, obejmujący wywóz włókien odcinkowych poliestrowych, do państw wymienionych w tabelach 1 i 2 w dodatku 37(C) dokumentu „HOP I 09-14” kwalifikuje się do objęcia kredytem celnym odpowiadającym 3 % wartości FOB. Od dnia 1 kwietnia 2011 r. wywóz wszystkich produktów do państw wymienionych w tabeli 3 w dodatku 37(C) („Special Focus Markets”) kwalifikuje się do objęcia kredytem celnym odpowiadającym 4 % wartości FOB. Niektóre rodzaje wywozu są wyłączone z programu, np. wywóz towarów przywiezionych lub przeładowanych, uznanie za wywóz, wywóz usług oraz obrót w wywozie podmiotów działających w specjalnych strefach ekonomicznych lub jednostkach eksportowych. Wyłączone z programu są także niektóre rodzaje produktów, np. diamenty, metale szlachetne, rudy, zboża, cukier i produkty ropopochodne.
- (124) Kredyty celne w ramach FMS są zbywalne bez ograniczeń i ważne w okresie 24 miesięcy od daty wydania zaświadczenia o uprawnieniach do odpowiedniego kredytu. Mogą być one wykorzystane do uiszczenia należności celnych z tytułu późniejszego przywozu dowolnych materiałów do produkcji lub towarów, włącznie z dobrami inwestycyjnymi.
- (125) Zaświadczenie o uprawnieniach do kredytu jest wydawane w porcie, z którego dokonany został wywóz, po dokonaniu wywozu lub wysyłki towarów. Jeśli skarżący dostarczy władzom kopie całej odpowiedniej dokumentacji wywozowej (np. zamówień na wywóz, faktur, dokumentów przewozowych, zaświadczeń bankowych o dokonaniu wywozu), rząd Indii nie może odmówić przyznania kredytu celnego.
- (126) Czterech zweryfikowanych producentów eksportujących korzystało z tego programu w okresie objętym dochodzeniem.
- (127) Po ujawnieniu informacji trzech objętych próbą indyjskich producentów eksportujących argumentowało, że chociaż kwalifikowało się do korzystania z programu, to nie wnioskowali o to w odniesieniu do całej sprzedaży eksportowej do Unii, a zatem nie można wyciągać żadnych wniosków co do osiągnięcia w związku z tym korzyści. Argumentowały one również, że program FMS jest pod względem geograficznym skierowany do państw niebędących częścią Unii, a zatem nie może on zostać objęty przez Unię środkami wyrównawczymi. W tym względzie w czasie wizyt weryfikacyjnych potwierdzono, że o korzyści z programu FMS ubiegano się w odniesieniu do wywozu do państw trzecich, ponieważ program zasadniczo odnosi się do wywozu do państw trzecich. Przedmiotowi producenci eksportujący nie mogli jednak zakwestionować praktycznych środków dotyczących realizacji programu opisanych w motywach 123–125, ani tego, że w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem można korzystać z FMS (możliwość transferu kredytów celnych z wykorzystaniem programu FMS i możliwość korzystania z nich przy uiszczeniu należności celnych z tytułu późniejszego przywozu dowolnych komponentów lub towarów, w tym dóbr inwestycyjnych). W szczególności, strona ta nie mogła kwestionować faktu, że kredyty celne w ramach FMS przyznane na wywóz do kwalifikujących się państw trzecich mogą zostać wykorzystane w celu odliczenia cła należnego od materiałów wchodzących w skład produktu objętego postępowaniem wywożonego do Unii.
- (128) Należy wreszcie zaznaczyć, że korzyści te są księgowane zgodnie z zasadą memoriałową na rachunkach przedsiębiorstwa w dniach, w których mają miejsce transakcje wywozowe. Pokazuje to, że uprawnienie do uzyskania danej korzyści powstaje w momencie dokonywania transakcji wywozowej i że nie ma wątpliwości, iż otrzymany kredyt celny zostanie wykorzystany na późniejszym etapie. W związku z tym powyższy argument należało odrzucić.

d) Wnioski dotyczące FMS

- (129) W ramach FMS zapewniane są subsydia w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego. Kredyt celny w ramach FMS stanowi wkład finansowy rządu Indii, gdyż ostatecznie jest on wykorzystywany jako wyrównanie należności celnych przywozowych, tym samym zmniejszając przychód z uzyskiwanych przez rząd ceł, które w przeciwnym przypadku byłyby należne. Ponadto kredyt celny w ramach FMS zapewnia korzyści eksporterowi, gdyż poprawia jego płynność finansową.
- (130) Poza tym korzyści w ramach FMS są prawnie uzależnione od dokonania wywozu i tym samym są uważane za szczególnie i stanowiące podstawę środków wyrównawczych zgodnie z art. 4 ust. 4 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (131) Programu tego nie można uznać za dopuszczalny system zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji czy system zwrotu ceł zapłaconych za składniki zastępcze w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Nie odpowiada on rygorystycznym zasadom określonym w pkt i) załącznika I, załączniku II (definicja i zasady systemu ceł zwrotnych) oraz załączniku III (definicja i zasady zwrotu ceł zapłaconych za składniki zastępcze) do rozporządzenia podstawowego. Eksporter nie jest zobowiązany do rzeczywistego wykorzystania towarów przywożonych na zasadach bezcłowych w procesie produkcji, a kwota przyznanego kredytu nie jest obliczana w powiązaniu z rzeczywiście wykorzystaną ilością takich materiałów. Nie istnieje żaden system ani procedura służące potwierdzeniu, które materiały są zużywane w procesie produkcyjnym wywożonego produktu, lub czy miała miejsce nadmierna płatność należności celnych przywozowych w rozumieniu lit. i) załącznika I oraz załączników II i III do rozporządzenia podstawowego. Eksporter kwalifikuje się do korzystania z programu FMS niezależnie od tego, czy dokonuje przywozu jakichkolwiek materiałów. Aby uzyskać korzyści, wystarczy, aby eksporter dokonał jedynie wywozu produktów, bez potrzeby wykazywania, że którykolwiek z użytych materiałów do produkcji pochodził z przywozu. Stąd też nawet eksporterzy, którzy nabywają wszystkie

materiały do produkcji ze źródeł lokalnych i nie przywożą żadnych towarów, które można użyć jako materiały do produkcji, kwalifikują się do korzystania z programu FMS. Ponadto eksporter może korzystać z kredytów celnych w ramach FMS w celu przywozu dóbr inwestycyjnych, choć dobra inwestycyjne nie wchodzą w zakres dopuszczalnych systemów zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji określonych w pkt i) załącznika I do rozporządzenia podstawowego, ponieważ nie są one zużywane do wytworzenia produktów wywożonych.

e) Obliczanie kwoty subsydium

- (132) Kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych została obliczona na podstawie korzyści, co do których ustalono, że odbiorca uzyskał je w trakcie okresu objętego dochodzeniem, zaksięgowanych przez współpracującego producenta eksportującego na zasadzie rachunkowości memoriałowej jako dochód na etapie transakcji wywozowej. Zgodnie z art. 7 ust. 2 i art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego kwota subsydium (licznik) została powiązana z wartością obrotu w wywozie w okresie objętym dochodzeniem jako właściwy mianownik, ponieważ subsydium jest uwarunkowane wynikami wywozu i nie zostało przyznane poprzez odniesienie do wyprodukowanych, wywożonych czy przewożonych ilości.
- (133) Stopy subsydiowania w okresie objętym dochodzeniem dla czterech przedsiębiorstw objętych postępowaniem, ustalone w odniesieniu do tego programu, wynoszą odpowiednio 0,15 %, 0,19 %, 0,42 % i 0,63 %.

3.2.3. Program „Focus Product” („FP”)

a) Podstawa prawna

- (134) Szczegółowy opis programu znajduje się w pkt 3.15–3.17 „FTP 09-14” oraz w rozdziałach 3.9–3.11 „HOP I 09-14”.

b) Kwalifikowalność

- (135) Zgodnie z pkt 3.15.2 FT-policy 09-14 eksporterzy produktów wymienionych w załączniku 37D do „HOP I 09-14” kwalifikują się do tego programu.

c) Praktyczne zastosowanie

- (136) Eksporter produktów wymienionych w wykazie załącznika 37D do „HOP I 09-14” może wystąpić o świadectwo dotyczące kredytu celnego w ramach programu FP wynoszącego 2 % lub 5 % wartości FOB wywozu. Produkt objęty dochodzeniem jest wymieniony w tabeli 1 załącznika 37D i jest uprawniony do stawki kredytu celnego w wysokości 2 %.
- (137) Program FP jest programem wywozowym ex post, tj. przedsiębiorstwo musi dokonać wywozu, aby kwalifikować się do uzyskania korzyści w ramach tego programu. W związku z tym przedsiębiorstwo składa wniosek on-line do odpowiednich organów wraz z kopiami zamówienia na wywóz i faktury, bankowym potwierdzeniem dokonania opłat dotyczących wniosku, kopią dokumentów przewozowych i zaświadczeniem banku o otrzymaniu płatności lub zaświadczeniem otrzymania waluty obcej z zagranicy, w przypadku bezpośredniej negocjacji dokumentów. W sytuacji gdy oryginalny egzemplarz dokumentów przewozowych lub zaświadczeń banku o dokonaniu wywozu został przedłożony w celu ubiegania się o korzyści w ramach innego programu, przedsiębiorstwo może przedłożyć poświadczony przez siebie kopie, wskazując organy, u których złożono oryginalne egzemplarze. Wniosek on-line o kredyty w ramach programu FP może objąć maksymalnie 50 dokumentów przewozowych.
- (138) Stwierdzono, że zgodnie z zasadami rachunkowości obowiązującymi w Indiach kredyty w ramach FPS mogą być księgowane zgodnie z zasadą memoriału jako przychód na rachunkach bankowych podmiotu gospodarczego po wywiązaniu się z obowiązku wywozu. Środki te mogą być przeznaczone na zapłatę należności celnych związanych z późniejszym przywozem jakichkolwiek towarów, z wyjątkiem dóbr inwestycyjnych i towarów, w stosunku do których istnieją ograniczenia przywozowe. Towary przywożone z wykorzystaniem tak uzyskanych kredytów mogą być sprzedawane na rynku krajowym (podlegają wtedy podatkowi od sprzedaży) lub wykorzystane do innych celów. Kredyty w ramach FPS są zbywalne bez ograniczeń i zachowują ważność przez okres 24 miesięcy od daty wydania.
- (139) Wszystkich pięciu zweryfikowanych producentów eksportujących korzystało z tego programu w okresie objętym dochodzeniem.
- (140) Po ujawnieniu informacji trzech objętych próbą indyjskich producentów eksportujących argumentowało, że chociaż kwalifikowało się do korzystania z programu, to nie wnioskowali o to w odniesieniu do co najmniej części sprzedaży eksportowej, a zatem nie można wyciągać żadnych wniosków co do osiągnięcia w związku z tym korzyści. Niemniej jednak przedmiotowi producenci eksportujący nie mogli zakwestionować praktycznych środków opisanych w motywach od 123 do 125, ani tego, że w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem można korzystać z programu FPS (możliwość transferu kredytów celnych z wykorzystaniem programu FPS i możliwość korzystania z nich przy uiszczaniu należności celnych z tytułu późniejszego przywozu dowolnych komponentów lub towarów, w tym dóbr inwestycyjnych). Należy powtórzyć, że korzyści te są księgowane zgodnie z zasadą memoriałową na rachunkach przedsiębiorstwa w dniach, w których mają miejsce transakcje wywozowe. Pokazuje to, że uprawnienie do uzyskania korzyści powstaje w momencie dokonywania transakcji wywozowej i że nie ma wątpliwości, iż otrzymany kredyt celny zostanie wykorzystany na późniejszym etapie.

d) Wnioski dotyczące programu FPS

- (141) W ramach programu FPS zapewniane są subsydia w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego. Kredyt przekazany z programu FPS stanowi wkład finansowy rządu Indii, ponieważ zostanie ostatecznie wykorzystany na wyrównanie należności celnych przywózowych, tym samym zmniejszając przychody rządu Indii uzyskiwane z tytułu cła, które byłoby należne w przeciwnym wypadku. Ponadto kredyty w ramach programu FPS przynoszą korzyści eksporterowi, gdyż poprawiają jego płynność finansową.
- (142) Poza tym korzyści w ramach programu FPS są uwarunkowane prawnie wynikami wywozu i tym samym są uważane za szczególne i stanowiące podstawę środków wyrównawczych zgodnie z art. 4 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (143) Programu tego nie można uznać za dopuszczalny system zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji czy system zwrotu ceł zapłaconych za składniki zastępcze w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego, ponieważ nie jest zgodny z przepisami określonymi w pkt i) załącznika, w załączniku II (definicja i zasady zwrotu ceł) i w załączniku III (definicja i zasady zwrotu ceł zapłaconych za składniki zastępcze) do rozporządzenia podstawowego. W szczególności eksporter nie jest zobowiązany do rzeczywistego wykorzystania towarów przywożonych bez cła w procesie produkcji, a kwota przyznanego kredytu nie jest obliczana w powiązaniu z rzeczywiście wykorzystaną ilością takich komponentów. Ponadto nie istnieje żaden system ani procedura służąca ustaleniu ilości komponentów wykorzystanych w procesie produkcji wywożonego produktu lub stwierdzeniu nadwyżki powstałych należności celnych przywózowych w rozumieniu załącznika I pkt i) oraz załączników II i III do rozporządzenia podstawowego. Ostatecznie eksporter kwalifikuje się do korzystania z FPS niezależnie od tego, czy sprowadza jakiegokolwiek komponenty. Aby uzyskać korzyści, wystarczy, aby eksporter dokonał jedynie wywozu produktów, bez potrzeby wykazywania, że którykolwiek z użytych materiałów do produkcji pochodził z przywozu. Stąd też nawet eksporterzy, którzy nabywali wszystkie komponenty ze źródeł lokalnych i nie dokonywali przywozu żadnych towarów, których można było użyć jako komponentów w procesie produkcji, kwalifikują się do korzystania z programu FPS.

e) Obliczanie kwoty subsydium

- (144) Zgodnie z art. 3 pkt 2 i art. 5 rozporządzenia podstawowego wysokość subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych została obliczona w odniesieniu do potwierdzonych korzyści przyznanych beneficjentowi w trakcie okresu objętego dochodzeniem. W tym kontekście uznano, że przeniesienie korzyści na odbiorcę dokonuje się w momencie realizacji transakcji wywozowej na warunkach określonych w tym programie. Od tego momentu rząd Indii ponosi odpowiedzialność z tytułu umorzenia należności celnych, co stanowi wkład finansowy w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Gdy tylko organy celne wystawią wywozowy dokument przewozowy, określający między innymi wysokość kredytu przyznanego w ramach FPS w odniesieniu do tej konkretnej transakcji wywozowej, rząd Indii nie może już decydować o przyznaniu subsydium. W świetle powyższego za właściwe uznaje się dokonanie wyceny korzyści z programu FPS jako sumy kredytów przyznanych na transakcje wywozowe dokonane w ramach tego programu w okresie objętym dochodzeniem.
- (145) W przypadkach uzasadnionych rozszczeń opłaty poniesione jako warunek konieczny uzyskania subsydium zostały odjęte od ustalonej tą metodą kwoty uzyskanych kredytów, aby otrzymać kwotę subsydiów wyrażoną w liczniku, w myśl art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego kwota subsydium została powiązana z łączną kwotą obrotów w wywozie w okresie objętym dochodzeniem jako właściwy mianownik, ponieważ subsydium jest uwarunkowane wynikami wywozu i nie zostało przyznane poprzez odniesienie do wyprodukowanych, wywożonych czy przewożonych ilości.
- (146) Stopy subsydiowania w okresie objętym dochodzeniem dla pięciu przedsiębiorstw objętych postępowaniem, ustalone w odniesieniu do tego programu, wyniosły odpowiednio 1,59 %, 1,75 %, 1,77 %, 1,85 % i 1,95 %.

3.2.4. Program zwrotu ceł („DDS”)

a) Podstawa prawna

- (147) Szczegółowy opis „DDS” znajduje się w zasadach zwrotu należności celnych i podatku akcyzowego z 1995 r. zmienionych kolejnymi zawiadomieniami.

b) Kwalifikowalność

- (148) Do korzystania z tego programu kwalifikuje się każdy producent eksportujący i każdy eksportujący podmiot handlowy.

c) Praktyczne zastosowanie

- (149) Kwalifikujący się eksporter może złożyć wniosek o zwrot kwoty cła, która jest obliczana jako procent od wartości FOB produktów wywiezionych w ramach tego programu. Stawki zwrotu cła zostały ustalone przez rząd Indii dla szeregu produktów, w tym dla produktu objętego postępowaniem. Są one ustalane na podstawie średniej ilości lub wartości materiałów użytych jako komponentu podczas wytwarzania produktu i średniej kwoty należności celnych zapłaconej od tych komponentów. Są one stosowane niezależnie od tego, czy cła przywózowe zostały rzeczywiście zapłacone. Stawka DDS w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem w okresie objętym dochodzeniem wyniosła: 3 % do dnia 9 października 2012 r., 2,1 % od 10 października 2012 r. do 20 września 2013 r. oraz 1,7 % od dnia 21 września 2013 r. (procent wartości FOB).

- (150) Aby kwalifikować się do korzystania z tego programu, przedsiębiorstwo musi dokonywać wywozu. Z chwilą wprowadzenia danych o przesyłce do serwera celnego (ICEGATE) następuje wskazanie, że wywóz odbywa się w ramach DDS i kwota DDS zostaje nieodwołalnie ustalona. Po przedłożeniu przez przedsiębiorstwo przewozowe informacji wywozowej (Export General Manifest — EGM) i porównaniu tego dokumentu z danymi w dokumencie przewozowym przez urząd celny, zostają spełnione wszystkie warunki do udzielenia zgody na wypłatę kwoty zwrotu w drodze bądź to bezpośredniego przelewu na konto bankowe eksportera bądź też polecenia zapłaty.
- (151) Eksporter musi również przedstawić dowód na uzyskanie wpływów z wywozu w postaci zaświadczenia banku o uzyskaniu wpływów (BRC). Dokument ten można dostarczyć po tym, jak kwota zwrotu została wypłacona, jednak rząd Indii odzyska wypłaconą kwotę, jeżeli eksporter nie przedstawi BRC w podanym terminie.
- (152) Zwrócona kwota może być wykorzystana w dowolnym celu.
- (153) Ustalono, że zgodnie z zasadami rachunkowości obowiązującymi w Indiach kwota zwrotu należności celnych może być księgowana na zasadzie rachunkowości memoriałowej jako dochód na rachunkach bankowych podmiotu gospodarczego po wywiązaniu się z obowiązku wywozu.
- (154) Dwóch zweryfikowanych producentów eksportujących korzystało z DDS w okresie objętym dochodzeniem.

d) Wnioski dotyczące DDS

- (155) W ramach DDS zapewniane są subsydia w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (i) oraz art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Tzw. kwota zwrotu należności celnych stanowi wkład finansowy ze strony władz publicznych Indii ponieważ ma postać bezpośredniego przekazania przez rząd Indii środków finansowych. Ponadto kwota zwrotu należności celnych zapewnia korzyści eksporterowi, gdyż poprawia jego płynność finansową na warunkach, które nie są dostępne na rynku.
- (156) Stawka zwrotu należności celnych za wywóz jest określana przez rząd Indii w zależności od produktu. Jednak mimo iż subsydlum określone jest jako zwrot należności celnych, program nie posiada cech dopuszczalnego systemu zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji czy system zwrotu ceł zapłaconych za składniki zastępcze w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Płatności w gotówce na rzecz eksportera nie są związane z rzeczywistymi płatnościami należności celnych za przywóz surowców i nie stanowią kredytu celnego służącego wyrównaniu ceł przywozowych od przeszłych lub przyszłych przywozów surowców.
- (157) Potwierdza to okólnik rządu Indii nr 24/2001, w którym jasno zapisano, że „[stawki ceł zwrotnych] nie mają związku z rzeczywistym sposobem wykorzystania komponentów i rzeczywistymi kosztami poniesionymi w związku z komponentami przez danego eksportera lub w przypadku pojedynczych przesyłek [...]” i poinstruowano władze regionalne, że „miejscowe urzędy nie powinny nalegać na załączanie do [wniosków o zwrot cła] składanych przez importerów dowodów faktycznego opłacenia należności od przywiezionych lub krajowych komponentów”.
- (158) Płatność, która ma postać bezpośredniego przekazania przez rząd Indii środków finansowych w następstwie wywozu dokonywanego przez eksporterów, należy traktować jako bezpośrednią dotację od rządu Indii uwarunkowaną wynikami wywozu, i tym samym jest uważana za szczególną i stanowiącą podstawę środków wyrównawczych zgodnie z art. 4 ust. 4 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (159) W świetle powyższego stwierdza się, że DDS stanowi podstawę środków wyrównawczych.

e) Obliczanie kwoty subsydlum

- (160) Zgodnie z art. 3 pkt 2 i art. 5 rozporządzenia podstawowego, wysokość subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych została obliczona w odniesieniu do potwierdzonych korzyści przyznanych beneficjentowi w trakcie okresu objętego dochodzeniem. W tym kontekście uznano, że przeniesienie korzyści na odbiorcę dokonuje się w momencie realizacji transakcji wywozowej na warunkach określonych w tym programie. Od tego momentu rząd Indii jest prawnie zobowiązany do wypłaty kwoty zwrotu, co stanowi wkład finansowy w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia podstawowego. Gdy tylko organy celne wystawią wywozowy dokument przewozowy określający, między innymi, kwotę zwrotu przyznaną w odniesieniu do tej konkretnej transakcji wywozu, rząd Indii nie może już decydować o przyznaniu subsydlum lub odmowie przyznania. W świetle powyższego za właściwe uznaje się dokonanie wyceny korzyści z DDS jako sumy kwot zwrotu przyznanych na transakcje wywozowe dokonane w ramach tego programu w okresie objętym dochodzeniem.
- (161) Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego wspomniane kwoty subsydlum zostały przydzielone ponad łączną wartość obrotów z wywozu produktu objętego postępowaniem w okresie objętym dochodzeniem jako właściwy mianownik, gdyż subsydlum jest uzależnione od dokonania wywozu i nie było udzielane w odniesieniu do wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych ilości.
- (162) W związku z powyższym stopy subsydiowania dwóch przedsiębiorstw objętych postępowaniem w okresie objętym dochodzeniem ustalone w odniesieniu do tego programu wynoszą odpowiednio 0,24 % i 2,12 %.

3.2.5. Program „Advance Authorisation” („AAS”)

a) Podstawa prawna

- (163) Szczegółowy opis programu znajduje się w pkt 4.1.1–4.1.14 „FTP 09-14” oraz w rozdziałach 4.1–4.30 HOP I 09-14.

b) Kwalifikowalność

- (164) Program AAS składa się z sześciu podprogramów, które zostały opisane bardziej szczegółowo poniżej w motywie 165. Podprogramy te różnią się między innymi zakresem kwalifikowalności. Producenci eksportujący i eksportujące podmioty handlowe „powiązane” z wytwórcami pomocniczymi kwalifikują się do podprogramu AAS w odniesieniu do wywozu fizycznego oraz do podprogramów AAS w ramach zapotrzebowań rocznych. Producenci eksportujący realizujący dostawy do eksportera końcowego kwalifikują się do udziału w programie AAS z tytułu dostaw pośrednich. Główni kontrahenci zaopatrujący kategorie „uznane za wywóz” wymienione w pkt 8.2 FTP 09-14, tacy jak dostawcy do jednostek zorientowanych na wywóz („export oriented units”), kwalifikują się do udziału w podprogramie AAS dotyczącym kategorii „uznanych za wywóz”. Wreszcie, dostawcom pośrednim dla producentów eksportujących przysługują świadczenia na kategorie „uznane za wywóz” w ramach podprogramów „Advance Release Order” („ARO”) oraz krajowej akredytywy otwartej przez nabywcę na rzecz sprzedawcy (obopólnej).

c) Praktyczne zastosowanie

- (165) Program AAS ma zastosowanie do:

- a) wywozu fizycznego: jest to główny podprogram. Umożliwia on bezcłowy przywóz komponentów do produkcji określonego wyrobu przeznaczonego na wywóz. Termin „fizyczny” oznacza w tym kontekście, że produkt przeznaczony na wywóz musi opuścić terytorium Indii. W zezwoleniu wyszczególniona jest ulga przywózowa i obowiązek wywozu wraz z rodzajem produktu przeznaczonego na wywóz;
- b) zapotrzebowania rocznego: takie zezwolenie nie jest związane z konkretnym produktem przeznaczonym na wywóz, ale z szerszą grupą produktów (np. z produktami chemicznymi i produktami pokrewnymi). Posiadacz zezwolenia może — do pewnej wartości progowej ustalonej na podstawie jego działalności eksportowej z poprzednich okresów — sprowadzać bezcłowo wszelkie komponenty, jakie zostaną wykorzystane do produkcji wszelkich artykułów wchodzących w skład takiej grupy produktów. Może on zdecydować o wywozie otrzymanego produktu wchodzącego w skład określonej grupy produktów i powstałego przy użyciu takiego materiału zwolnionego z cła;
- c) dostaw pośrednich: ten podprogram obejmuje przypadki, w których dwóch producentów zamierza produkować jeden produkt eksportowy i podzielić proces produkcji. Producent eksportujący, który wytwarza produkt pośredni, może dokonywać bezcłowego przywozu materiałów do produkcji oraz uzyskać na ten cel wsparcie w ramach AAS przeznaczone na dostawy pośrednie. Eksporter końcowy finalizuje produkcję i jest zobowiązany do wywozu gotowego produktu;
- d) kategorii „uznanych za wywóz”: ten podprogram umożliwia głównemu kontrahentowi bezcłowy przywóz komponentów do produkcji, które wymagane są przy produkcji towarów sprzedawanych jako „uznane za wywóz” kategoriom klientów wymienionych w ust. 8.2. lit. b)–f), lit. g), i) oraz j) „FTP-09-14”. Według rządu Indii sprzedaż „uznana za wywóz” odnosi się do tych transakcji, w których dostarczone towary nie opuszczają kraju. Szereg kategorii dostaw uznawanych jest za wywóz, pod warunkiem że towar wyprodukowany jest w Indiach, np. dostawa towarów do jednostek zorientowanych na wywóz lub do przedsiębiorstwa znajdującego się w specjalnej strefie ekonomicznej („SSE”);
- e) program „Advance Release Order” („ARO”): posiadacz zezwolenia w ramach programu AAS zamierzający sprowadzać komponenty do produkcji ze źródeł w swoim kraju zamiast przywozu bezpośredniego ma możliwość nabycia ich korzystając z ARO. W takich przypadkach zezwolenia zaliczkowe są poświadczane jako ARO i przyznawane lokalnemu dostawcy przy dostawie wymienionych w nich towarów. Przyznanie ARO upoważnia dostawcę lokalnego do świadczeń z tytułu kategorii uznawanych za wywóz zgodnie z pkt 8.3 „FTP 09-14” (tj. z programu AAS dla dostaw pośrednich/kategorii uznawanych za wywóz, systemu ceł zwrotnych na uznany wywóz i zwrotu ostatecznego podatku akcyzowego). W ramach mechanizmu ARO podatki i należności celne refundowane są dostawcy zamiast eksporterowi końcowemu w postaci zwrotu/refundacji ceł. Zwrot podatków/ceł można uzyskać zarówno w odniesieniu do materiałów do produkcji ze źródeł lokalnych, jak i tych pochodzących z przywozu;
- f) krajowej akredytywy otwartej przez nabywcę na rzecz sprzedawcy (obopólnej): podprogram ten, podobnie jak ten wymieniony wyżej, obejmuje dostawy ze źródeł lokalnych na rzecz posiadacza zezwolenia zaliczkowego. Posiadacz zezwolenia zaliczkowego może zwrócić się do banku o otwarcie krajowej akredytywy na rzecz lokalnego dostawcy. W przypadku przywozu bezpośredniego zezwolenie zostanie zatwierdzone przez bank jedynie w odniesieniu do wartości i ilości towaru pochodzącego ze źródeł lokalnych, a nie z przywozu. Dostawca lokalny będzie uprawniony do świadczeń za kategorie uznane za wywóz zgodnie z ust. 8.3 „FTP 09-14” (tj. z AAS na dostawy pośrednie/kategorie uznane za wywóz, systemu ceł zwrotnych na uznany wywóz oraz zwrotu ostatecznego podatku akcyzowego).

- (166) Trzy zweryfikowane przedsiębiorstwa uzyskały zwolnienia w ramach programu AAS związane z produktem objętym postępowaniem w okresie objętym dochodzeniem. Przedsiębiorstwa te skorzystały z podprogramów wymienionych powyżej pod lit. a), d) oraz e). W związku z tym nie ma potrzeby zastosowania środków wyrównawczych w odniesieniu do pozostałych, niewykorzystanych podprogramów.
- (167) W celu umożliwienia przeprowadzenia kontroli przez władze Indii posiadacz zezwolenia zaliczkowego jest prawnie zobowiązany do prowadzenia „zgodnej z prawdą i odpowiedniej dokumentacji dotyczącej zużycia i wykorzystania towarów przywożonych bezcłowo/pozyskiwanych w kraju” we wskazanym formacie (rozdziały 4.26 i 4.30 oraz dodatek 23 do dokumentu „HOP I 09-14”), czyli rejestru rzeczywistego zużycia. Rejestr ten musi podlegać weryfikacji przez zewnętrznego biegłego rewidenta/księgowego kosztów i prac, który wydaje zaświadczenie stwierdzające, że określone rejestry i odpowiednia ewidencja zostały zbadane, a informacje dostarczone zgodnie z formatem dodatku 23 są prawdziwe i poprawne pod każdym względem.
- (168) W odniesieniu do korzystania z programu AAS z tytułu wywozu fizycznego, o którym mowa w motywie 165 lit. a), stosowanego przez dwa skontrolowane przedsiębiorstwa w okresie objętym dochodzeniem, zarówno ulga przywózowa, jak i obowiązek wywozu są ustalane pod względem wielkości i wartości przez rząd Indii i są udokumentowane na zezwoleniu zaliczkowym. Ponadto w trakcie realizacji przywozu i wywozu odpowiednie transakcje muszą być udokumentowane przez urzędników państwowych na formularzu zezwolenia zaliczkowego. Wielkość przywozu dozwolonego w ramach programu AAS ustala rząd Indii na podstawie standardowych norm nakładów i wyników (Standard Input Output Norms, „SION”), obejmujących większość produktów, w tym produkt objęty postępowaniem.
- (169) Przywożone komponenty nie są zbywalne i muszą być wykorzystane do wytworzenia odpowiedniego produktu przeznaczonego na wywóz. Obowiązek wywozu musi być spełniony w określonych ramach czasowych od wydania zezwolenia (24 miesiące z możliwością dwukrotnego przedłużenia każdorazowo o 6 miesięcy).
- (170) W dochodzeniu ustalono, że określone przez władze Indii wymogi dotyczące kontroli nie były przestrzegane w praktyce.
- (171) Tylko jedno z dwóch zweryfikowanych przedsiębiorstw, które korzystały z tego podprogramu utrzymywało rejestr produkcji i zużycia. Jednak rejestr zużycia nie pozwalał na sprawdzenie, które komponenty i w jakiej ilości zostały zużyte do produkcji wywożonego produktu. Jeżeli chodzi o wymagania dotyczące weryfikacji, o których mowa powyżej, przedsiębiorstwa nie prowadziły ewidencji, która stanowiłaby dowód na to, że przeprowadzono audyt zewnętrzny rejestru zużycia. Podsumowując, uznaje się, że eksporterzy objęci dochodzeniem nie byli w stanie wykazać, że odpowiednie postanowienia dokumentu „FT-policy” zostały spełnione.
- (172) W odniesieniu do korzystania z programu AAS z tytułu ARO, o którym mowa w motywie 165 lit. e), stosowanego przez jedno skontrolowane przedsiębiorstwo w okresie objętym dochodzeniem, wielkość przywozu dozwolonego w ramach tego programu określa się jako procent ilości wywiezionych produktów gotowych. Wstępne pozwolenia wyrażają jednostki dozwolonego przywozu albo pod względem ich ilości lub pod względem ich wartości. W obu przypadkach przeliczniki stosowane do ustalenia dopuszczalnego zakupu wolnego od cła są ustalane, dla większości produktów zawierających produkt objęty niniejszym dochodzeniem, w oparciu o standardowe normy SION. Pozycje nakładów określone we wstępnym pozwoleniu są pozycjami stosowanymi do produkcji odpowiednich gotowych produktów wywożonych.
- (173) Posiadacz koncesji zaliczkowej zamierzający sprowadzać komponenty do produkcji ze źródeł w swoim kraju zamiast przywozu bezpośredniego ma możliwość nabycia ich korzystając z ARO. W takich przypadkach koncesje zaliczkowe są poświadczane jako ARO i przyznawane dostawcy przy dostawie wymienionych w nich towarów. Przyznanie ARO daje dostawcy prawa do korzyści z domniemanego wywozu, takich jak system ceł zwrotnych na uznany wywóz oraz zwrot tzw. ostatecznego podatku akcyzowego.
- (174) W dochodzeniu ustalono, że określone przez władze Indii wymogi dotyczące kontroli nie były przestrzegane w praktyce.
- (175) W odniesieniu do korzystania z programu AAS z tytułu wywozu uznanego, o którym mowa w motywie 165 lit. d), stosowanego przez jedno skontrolowane przedsiębiorstwo w okresie objętym dochodzeniem, zarówno ulga przywózowa, jak i obowiązek wywozu są ustalane pod względem wielkości i wartości przez rząd Indii i są udokumentowane na zezwoleniu. Ponadto w trakcie realizacji przywozu i wywozu odpowiednie transakcje muszą być udokumentowane przez urzędników państwowych na formularzu zezwolenia. Wielkość przywozu dozwolonego w ramach tego programu ustalana jest przez rząd Indii na podstawie norm SION.
- (176) Obowiązek wywozu musi być spełniony w określonych ramach czasowych od wydania pozwolenia (24 miesiące z dopuszczalnym dwukrotnym przedłużeniem każdorazowo o sześć miesięcy).
- (177) Ustalono brak powiązań między przywożonymi materiałami do produkcji a wywożonymi produktami gotowymi. Ponadto okazało się, iż wnioskodawca nie prowadził obowiązkowego rejestru zużycia, o którym mowa w motywie 167, do sprawdzenia przez zewnętrznego rewidenta. Mimo niespełnienia tego wymogu wnioskodawca uzyskał korzyści z programu AAS.

d) Wnioski dotyczące programu AAS

- (178) Zwolnienie z ceł przywozowych stanowi subsyduium w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego, tj. finansowy wkład rządu Indii, ponieważ zmniejsza jego wpływy z cła, które w przeciwnym wypadku byłyby należne i przyznaje korzyści eksporterom objętym dochodzeniem poprawiając ich płynność finansową.
- (179) Wszystkie podprogramy objęte przedmiotową sprawą są niewątpliwie prawnie uzależnione od wyników wywozu i w związku z tym powinny być uznane za szczególne i stanowić podstawę środków wyrównawczych zgodnie z art. 4 ust. 4 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia podstawowego. Bez zobowiązania się do wywozu przedsiębiorstwo nie może uzyskać korzyści wynikających z tego programu.
- (180) Żadnego z podprogramów objętych przedmiotową sprawą nie można uznać za dopuszczalny system zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji czy system zwrotu ceł zapłaconych za składniki zastępcze w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Nie odpowiada on zasadom określonym w załączniku I lit i), załączniku II (definicja i zasady zwrotu ceł) oraz załączniku III (definicja i zasady zwrotu ceł zapłaconych za składniki zastępcze) do rozporządzenia podstawowego. Rząd Indii nie zastosował skutecznie systemu lub procedury weryfikacji w celu sprawdzenia, czy i w jakim zakresie komponenty zostały zużyte do wytworzenia produktu wywozonego (część II pkt 4 w załączniku II do rozporządzenia podstawowego, a w przypadku systemów zwrotu ceł zapłaconych za składniki zastępcze — część II pkt 2 w załączniku III do rozporządzenia podstawowego). Uznaje się również, że same normy SION dotyczące produktu objętego postępowaniem nie były wystarczające precyzyjne i nie mogą same w sobie być uznane za system weryfikacji rzeczywistego zużycia, ponieważ struktura tych standardowych norm nie pozwala rządowi Indii zweryfikować z dostateczną dokładnością, jakiej wartości komponenty została zużyta w produkcji przeznaczony na wywóz. Ponadto rząd Indii nie przeprowadził dalszego badania opartego na rzeczywiście wykorzystanych komponentach, mimo że badanie takie zwykle powinno być dokonane w przypadku braku skutecznego systemu weryfikacji (część II pkt 5 w załączniku II oraz część II pkt 3 w załączniku III do rozporządzenia podstawowego).
- (181) Po ujawnieniu ustaleń jeden z objętych próbą indyjskich producentów eksportujących argumentował, że program nie powinien być objęty środkami wyrównawczymi, gdyż spółka wypełniła swoje zobowiązania prawne w zakresie niezależnego audytu rejestru zużycia komponentów i należy to uznać za wystarczające sprawdzenie przez rząd Indii. Taka argumentacja nie może zostać przyjęta. Weryfikacja przeprowadzona przez rząd Indii jest uważana za odrębną w stosunku do jakichkolwiek obowiązków nałożonych na przedsiębiorstwa. W wyniku wizyty weryfikacyjnej potwierdzono, że istniejący system weryfikacji ze strony rządu Indii nie jest zgodny z zasadami ustanowionymi w załączniku II (II) ust. 4 rozporządzenia podstawowego. W związku z tym powyższy argument należało odrzucić.
- (182) Ta sama strona argumentowała, że grupowanie zezwoleń jest legalne w Indiach i że przedsiębiorstwo nie może być traktowane mniej korzystnie na skutek zastosowania łącznego obrotu eksportowego zamiast obrotu produktem objętym postępowaniem w wyliczeniach marginesu subsydiowania. Jednak legalność grupowania zezwoleń w Indiach jako taka była w tym kontekście bez znaczenia. Dochodzenie wykazało, że wskutek braku grupowania zezwoleń niemożliwe było uzasadnione przydzielanie zezwoleń dotyczących PSF. W istocie przy obliczaniu marginesu subsydiowania należało użyć korzyści na poziomie działów, a nie na poziomie PSF, jako że zweryfikowane informacje nie pozwalały na właściwą alokację wykorzystania nakładów (stosowanych do produkcji innych produktów) tylko do PSF. W związku z tym powyższy argument należało odrzucić.
- (183) Podprogramy, o których mowa w motywie 165 lit. a), d) oraz e), stanowią podstawę środków wyrównawczych.

e) Obliczanie kwoty subsyduium

- (184) Przy braku dopuszczalnych systemów zwrotu ceł zapłaconych za składniki produkcji czy systemów zwrotu ceł zapłaconych za składniki zastępcze korzyść stanowiąca podstawę środków wyrównawczych to umorzenie całości należności celnych przywozowych, zwykle należnych przy przywozie komponentów. W związku z powyższym należy zauważyć, że w rozporządzeniu podstawowym przewiduje się wyrównanie nie tylko „nadmiernego” umorzenia należności celnych. Zgodnie z art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) i pkt (i) załącznika I do rozporządzenia podstawowego wyrównaniu podlega jedynie nadmierne umorzenie należności celnych, pod warunkiem spełnienia warunków określonych w załącznikach II i III do rozporządzenia podstawowego. Warunki te nie były jednak spełnione w przedmiotowej sprawie. Jeżeli zatem nie zostanie wykazany odpowiedni poziom monitorowania, nie ma zastosowania powyższy wyjątek dotyczący systemów zwrotu ceł, natomiast zastosowanie ma zwykła zasada wyrównywania kwot niezapłaconych należności celnych (dochód utracony), a nie jakiegokolwiek domniemanego nadmiernego umorzenia. Zgodnie z częścią II załącznika II oraz częścią II załącznika III do rozporządzenia podstawowego obliczenie takiego nadmiernego umorzenia nie należy do organu prowadzącego dochodzenie. Przeciwnie, zgodnie z art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego, do organu tego należy jedynie ustalenie wystarczającego dowodu pozwalającego odrzucić adekwatność domniemanego systemu weryfikacji.

- (185) Kwota subsydium dla przedsiębiorstw, które korzystały z AAS, została obliczona na podstawie utraconych należności celnych przywozowych (cło podstawowe i specjalne cło dodatkowe) za materiały przywożone w ramach podprogramu w okresie objętym dochodzeniem (licznik). Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego w przypadkach złożenia uzasadnionych roszczeń poniesione opłaty, niezbędne do uzyskania subsydium, zostały odjęte od kwoty subsydium. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego kwota subsydium została przydzielona do obrotów z dokonanego wywozu produktu objętego postępowaniem w okresie objętym dochodzeniem jako właściwy mianownik, ponieważ subsydium zależy od wyników wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do ilości wytworzonych, wyprodukowanych, wywożonych lub transportowanych towarów.
- (186) Stopy subsydiowania w okresie objętym dochodzeniem dla trzech przedsiębiorstw objętych postępowaniem, ustalone w odniesieniu do tego programu, wyniosły odpowiednio 0,11 %, 1,89 % i 4,31 %.

3.2.6. program „Duty Free Import Authorisation” („DFIA”)

a) Podstawa prawna

- (187) Szczegółowy opis programu DFIA znajduje się w pkt od 4.2.1 do 4.2.47 „FTP 09-14” oraz w pkt od 4.31 do 4.36 „HOP I 09-14”.

b) Kwalifikowalność

- (188) Do korzystania z tego programu kwalifikuje się każdy producent eksportujący i każdy eksportujący podmiot handlowy.

c) Praktyczne zastosowanie

- (189) DFIA jest programem stosowanym zarówno przed, jak i po wywozie, który pozwala na bezcłowy przywóz towarów określonych w oparciu o normy SION, które jednakże w przypadku zbywalnych praw DFIA nie muszą być bezwzględnie zastosowane w wytwarzaniu produktów przeznaczonych do wywozu.
- (190) DFIA obejmuje wyłącznie przywóz materiałów do produkcji wyszczególnionych w SION. Pozwolenie na przywóz jest ograniczone do ilości i wartości wskazanej w SION, na odpowiedni wniosek może być jednak zmienione przez władze regionalne.
- (191) Wymóg wywozu podlega obowiązkowej minimalnej 20-procentowej wartości dodanej. Wywozu można dokonać w oczekiwaniu na pozwolenie DFIA; w takim przypadku pozwolenie na przywóz jest określone proporcjonalnie do tymczasowego wywozu.
- (192) Po spełnieniu obowiązku wywozowego eksporter może wnioskować o przeniesienie pozwolenia DFIA, co w praktyce oznacza zezwolenie na sprzedaż na rynku pozwolenia na przywóz bezcłowy.
- (193) Jeden zweryfikowany producent eksportujący korzystał z DFIA w okresie objętym dochodzeniem.

d) Wnioski dotyczące DFIA

- (194) Zwolnienie z ceł przywozowych stanowi subsydium w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego. Stanowi ono finansowy wkład rządu Indii, ponieważ zmniejsza jego wpływy z cła, które w przeciwnym wypadku byłyby należne, i przyznaje korzyści eksporterom objętym dochodzeniem, poprawiając ich płynność finansową.
- (195) Ponadto korzyści w ramach DFIA są prawnie uzależnione od dokonania wywozu i tym samym są uważane za szczególne i stanowiące podstawę środków wyrównawczych zgodnie z art. 4 ust. 4 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (196) Program ten nie może być uznany za dopuszczalny system zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji lub system substytucji ceł zwrotnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Nie odpowiada on rygorystycznym zasadom określonym w pkt (i) załącznika I, załączniku II (definicja i zasady systemu ceł zwrotnych) oraz załączniku III (definicja i zasady zwrotu ceł zapłaconych za składniki zastępcze) do rozporządzenia podstawowego. W szczególności: (i) pozwala na refundację lub zwrot *ex post* opłat przywozowych należnych za materiały, które są zużywane w procesie produkcji innego produktu; (ii) brakuje systemu lub procedur stwierdzających, czy materiały do produkcji zostały wykorzystane w procesie wytwarzania produktu przeznaczonego do wywozu, a jeżeli tak to które, oraz czy nie doszło do nadpłaty świadczeń w rozumieniu lit. i) załącznika I oraz załączników II i III do rozporządzenia podstawowego; oraz (iii) zbywalność zaświadczeń/zezwoleń oznacza, że eksporter, któremu przyznano DFIA, nie podlega obowiązkowi wykorzystania zaświadczenia do przywozu materiałów do produkcji.

(197) Po ujawnieniu ustaleń jeden z objętych próbą indyjskich producentów eksportujących argumentował, że system kontroli obowiązujący w Indiach jest uzasadniony, skuteczny i zgodny z praktykami handlowymi w Indiach i w związku z tym „główny” powód do objęcia programu środkami wyrównawczymi już nie istnieje. Przeciwnie do tego, co twierdzono, dochodzenie nie potwierdziło, że istniejący w Indiach system weryfikacji pozwala na sprawdzenie, czy materiały do produkcji zostały wykorzystane w procesie wytwarzania produktu przeznaczonego do wywozu, a jeżeli tak to które, oraz czy nie doszło do nadpłaty świadczeń w rozumieniu lit. i) załącznika I oraz załączników II i III do rozporządzenia podstawowego. Co więcej, producent nie kwestionował ani tego, że system dopuszcza refundację ex post lub zwrot opłat przywózowych należnych za materiały, które są zużywane w procesie produkcji innego produktu, ani tego, że zbywalność zaświadczeń/zezwoleń oznacza, że eksporter, któremu przyznano DFIA, nie podlega obowiązkowi wykorzystania zaświadczenia do przywozu materiałów do produkcji. W związku z tym powyższy argument należało odrzucić.

e) Obliczanie kwoty subsydium

(198) Przy braku dopuszczalnych systemów zwrotu ceł zapłaconych za składniki produkcji czy systemów zwrotu ceł zapłaconych za składniki zastępcze korzyść stanowiąca podstawę środków wyrównawczych to umorzenie całości należności celnych przywózowych, zwykle należnych przy przywozie komponentów. W związku z powyższym należy zauważyć, że w rozporządzeniu podstawowym przewiduje się wyrównanie nie tylko „nadmiernego” umorzenia należności celnych.

(199) Zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) i pkt (i) załącznika I do rozporządzenia podstawowego wyrównaniu podlega jedynie nadmierne umorzenie należności celnych, pod warunkiem spełnienia warunków określonych w załącznikach II i III do rozporządzenia podstawowego. Warunki te nie były jednak spełnione w przedmiotowej sprawie. Jeżeli zatem nie zostanie wykazany odpowiedni poziom monitorowania, nie ma zastosowania powyższy wyjątek dotyczący systemów zwrotu ceł, natomiast zastosowanie ma zwykła zasada wyrównywania kwot niezapłaconych należności celnych (dochód utracony), a nie jakiegokolwiek domniemanego nadmiernego umorzenia. Zgodnie z częścią II załącznika II oraz częścią II załącznika III do rozporządzenia podstawowego obliczenie takiego nadmiernego umorzenia nie należy do organu prowadzącego dochodzenie. Przeciwnie, zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego, do organu tego należy jedynie ustalenie wystarczającego dowodu pozwalającego odrzucić adekwatność domniemanego systemu weryfikacji.

(200) Kwota subsydium dla przedsiębiorstw, które korzystały z DFIA, została obliczona na podstawie utraconych należności celnych przywózowych (cło podstawowe i specjalne cło dodatkowe) za materiały przywożone w ramach podprogramu w okresie objętym dochodzeniem (licznik). Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego w przypadkach złożenia uzasadnionych roszczeń poniesione opłaty, niezbędne do uzyskania subsydium, zostały odjęte od kwoty subsydium. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego kwota subsydium została przydzielona do obrotów z dokonanego wywozu produktu objętego postępowaniem w okresie objętym dochodzeniem jako właściwy mianownik, ponieważ subsydium zależy od wyników wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do ilości wytworzonych, wywożonych lub transportowanych towarów.

(201) Stopy subsydiowania w okresie objętym dochodzeniem dla jedyne przedsiębiorstwa objętego postępowaniem, ustalone w odniesieniu do tego programu, wyniosły 4,95 %.

3.2.7. Program „Export Promotion Capital Goods” („EPCGS”)

a) Podstawa prawna

(202) Szczegółowy opis „EPCGS” znajduje się w rozdziale 5 „FTP 09-14” oraz w rozdziale 5 „HOP I 09-14”.

b) Kwalifikowalność

(203) Do korzystania z tego programu kwalifikują się producenci eksportujący oraz eksportujące podmioty handlowe „powiązane” z producentami pomocniczymi i dostawcami usług.

c) Praktyczne zastosowanie

(204) Zgodnie z warunkiem obowiązku wywozu przedsiębiorstwo może sprowadzać dobra inwestycyjne (nowe i używane dobra inwestycyjne, niemające więcej niż 10 lat) po obniżonej stawce celnej. W tym celu rząd Indii, na wniosek i za opłatą, wydaje zezwolenie w ramach programu EPCGS. W programie przewidziano obniżoną stawkę cła przywózowego wynoszącą 3 %, która ma zastosowanie do wszystkich dóbr inwestycyjnych przywożonych w ramach tego programu. Aby spełnić obowiązek wywozu, przywożone dobra inwestycyjne muszą zostać wykorzystane do wyprodukowania określonej ilości wywożonych towarów w danym okresie. Zgodnie z „FTP 09-14” dobra inwestycyjne mogą być przywożone w ramach EPCGS z zastosowaniem stawki celnej 0 %, ale okres na wypełnienie obowiązku wywozu jest w tym przypadku krótszy.

(205) Posiadacze zezwolenia w ramach EPCGS mogą również zaopatrywać się w dobra inwestycyjne lokalnie. W takim wypadku lokalny producent dóbr inwestycyjnych może sam skorzystać z bezcłowego przywozu komponentów potrzebnych do produkcji takich dóbr inwestycyjnych. Lokalny producent może również ubiegać się o korzyści z tytułu uznania za wywóz w związku z dostawą dóbr inwestycyjnych do posiadacza zezwolenia w ramach EPCGS.

(206) Stwierdzono, że trzy przedsiębiorstwa objęte próbą uzyskały zwolnienia w ramach EPCGS, które mogą wykorzystać w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem w okresie objętym dochodzeniem.

d) Wnioski dotyczące EPCGS

(207) W ramach EPCGS zapewniane są subsydia w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Redukcja cła stanowi finansowy wkład rządu Indii, ponieważ ulga ta zmniejsza jego wpływy z cła, które w innym przypadku byłoby należne. Dodatkowo obniżenie cła przynosi korzyść eksporterowi, gdyż w ten sposób zaoszczędzona na przywozie kwota poprawia płynność przedsiębiorstwa.

(208) Ponadto korzystanie z EPCGS jest prawnie uzależnione od dokonania wywozu, ponieważ takich zezwoleń nie można uzyskać bez zobowiązania się do wywozu. Program ten został zatem uznany za szczególny i wymagający zastosowania środków wyrównawczych w myśl art. 4 ust. 4 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia podstawowego.

(209) EPCGS nie może być uznany za dopuszczalny program zwrotu cła zapłaconych za składniki procesu produkcji lub program substytucji cła zwrotnych w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Dobra inwestycyjne nie wchodzi w zakres takich dopuszczalnych systemów określonych w lit. i) załącznika I do rozporządzenia podstawowego, ponieważ nie zostały one wykorzystane do wytworzenia wywiezionych produktów.

e) Obliczanie kwoty subsydium

(210) Kwota subsydium została obliczona, zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, na podstawie niezapłaconego cła od przywiezionych dóbr inwestycyjnych, rozłożonego na okres, który odzwierciedla normalny okres amortyzacji dla takiej kategorii dóbr inwestycyjnych w sektorze objętym postępowaniem. Kwota subsydium za okres objęty dochodzeniem została obliczona poprzez podzielenie łącznej kwoty niezapłaconych należności celnych przez okres amortyzacji. Tak obliczona kwota, którą można przyporządkować do okresu objętego dochodzeniem, została dostosowana poprzez dodanie odsetek z tego okresu w celu odzwierciedlenia całkowitej wartości korzyści odniesionych w tym czasie. Uznano, iż komercyjna stopa procentowa obowiązująca w Indiach w okresie objętym dochodzeniem była właściwa dla tego celu. W przypadkach uzasadnionych rozszczeń opłaty niezbędne opłaty poniesione na uzyskanie subsydium zostały odjęte zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego, aby w mianowniku otrzymać kwotę subsydium.

(211) Zgodnie z art. 7 ust. 2 i art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego kwota subsydium została przydzielona do właściwej kwoty obrotów z wywozu uzyskanych w okresie objętym dochodzeniem jako mianownik, ponieważ subsydium jest uwarunkowane wynikami wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do wytworzonych, wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych ilości.

(212) Po ujawnieniu informacji dwóch objętych próbą indyjskich producentów eksportujących zwróciło się z wnioskiem o ponowną analizę sposobu obliczenia kwoty subsydium. Twierdzili oni, że unieważnienie zezwolenia EPCG jest możliwe i może doprowadzić do lokalnego zamówienia dóbr inwestycyjnych, w którym to przypadku miałyby zastosowanie podatki akcyzowy. W tym względzie nie odniesiono się jednak wprost do żadnych konkretnych unieważnionych zezwoleń. Kwestia ta nie została również poruszona podczas dochodzenia, co pozwoliłoby na właściwą weryfikację tego argumentu. W każdym razie do ustalenia kwoty subsydium wykorzystano rejestry skontrolowanego przedsiębiorstwa obejmujące materiały nabyte w ramach tego programu. W związku z tym powyższy argument należało odrzucić.

(213) Stopy subsydiowania w okresie objętym dochodzeniem dla trzech przedsiębiorstw objętych postępowaniem, ustalone w odniesieniu do tego programu, wynoszą odpowiednio 0,37 %, 0,40 % i 0,46 %.

3.2.8. Pakietowy program zachęt

a) Podstawa prawna

(214) W ramach tworzenia zachęt do rozwoju przemysłu w słabiej rozwiniętych obszarach stanu Maharasztra od 1964 r. rząd stanu Maharasztra przyznaje bodźce finansowe nowoutworzonym jednostkom przedsiębiorstw zlokalizowanym w rozwijających się regionach stanu w ramach programu znanego powszechnie pod nazwą „Pakietowy program zachęt”. Program ten był od czasu jego wprowadzenia wielokrotnie zmieniany i wersje istotne dla obecnego dochodzenia to wersje z 2001 i 2007 r. Pakietowy program zachęt na 2001 r. z dnia 31 marca 2001 r., rezolucja nr IDL-1021/(CR-73)/IND-8. Pakietowy program zachęt na 2007 r. z dnia 30 marca 2007 r., rezolucja nr PSI-1707/(CR-50)/IND-8.

b) Kwalifikowalność

- (215) W wymienionych powyżej rezolucjach wskazano kategorie przemysłu i przedsiębiorstw, które mogą być uważane za kwalifikujące się do zachęt.

c) Praktyczne zastosowanie

- (216) Aby zachęcić do przenoszenia infrastruktury przemysłowej na słabiej rozwinięte obszary, rząd stanu Maharashtra opracował pakiet zachęt do tworzenia/rozwoju jednostek przemysłowych w rozwijających się regionach stanu Maharashtra. Do celów tego programu w załączniku I do rezolucji sklasyfikowano obszary tego stanu kwalifikujące się do zachęt. Jednak o zachęty w ramach programu na 2007 r. można ubiegać się tylko wtedy, gdy świadectwo kwalifikowalności zostało wydane w ramach programu na 2007 r., a beneficjent spełniał postanowienia/warunki świadectwa kwalifikowalności. Świadectwo kwalifikowalności jest wydawane przez agencję wykonawczą (organ państwowy) ze skutkiem od dnia rozpoczęcia produkcji handlowej przez beneficjenta (nazywanego również kwalifikującą się jednostką).
- (217) Program PSI składa się z kilku podprogramów, z których następujące dwa zapewniły korzyści dwóm skontrolowanym producentom eksportującym w okresie obejmującym dochodzenie.
- Program zwolnień z podatków od energii elektrycznej (Electricity Duty Exemption, „EDE”)
 - Subsydium na rzecz promowania przemysłu (IPS)
- (218) EDE zostaje przyznany nowym kwalifikującym się jednostkom utworzonym na wskazanych obszarach przez okres ustalony w świadectwach kwalifikowalności. W bieżącym przypadku dwóch producentów eksportujących objętych postępowaniem jest zwolnionych z uiszczania opłat za energię elektryczną, odpowiednio przez 9 i 7 lat. W innych częściach stanu jednostki zorientowane na wywóz w 100 %, jednostki zajmujące się technologią informacyjną i biotechnologią również są zwolnione z podatków od energii elektrycznej na okres 10 lat.
- (219) W trakcie dochodzenia ustalono, że jeden producent eksportujący zlokalizowany w stanie Maharashtra skorzystał z podprogramu zwolnień z podatków od energii elektrycznej w okresie objętym dochodzeniem.
- (220) IPS uprawnia beneficjenta do subsydium równoważnego kwocie wynoszącej od 75 % do 100 % kwoty kwalifikujących się inwestycji pomniejszonej o kwotę korzyści wynikającej z innych podprogramów programu ISP, takich jak EDE. Korzyść jest przyznawana w przedziale czasu określonym w świadectwie kwalifikowalności i nie może przekroczyć kwoty podatku VAT zapłaconego na rzecz stanu Maharashtra w tym samym okresie. Kwalifikowalne inwestycje to wydatki kapitałowe na budynki, zakłady i maszyny.
- (221) W trakcie dochodzenia ustalono, że dwóch producentów eksportujących zlokalizowanych w stanie Maharashtra skorzystało z podprogramu IPS.
- (222) Po ujawnieniu informacji dwóch objętych próbą indyjskich producentów eksportujących argumentowało, że podprogram IPS oferowany przez rząd stanu Maharashtra nie ma zastosowania do etapów wytwarzania lub wywozu PSF, bezpośrednio lub pośrednio, i że korzyść jest uzależniona od kwoty zapłaconych podatków krajowych. Twierdzili oni ponadto, że celem programu nie jest zapewnienie korzyści producentom eksportującym, lecz zrekompensowanie kosztów poniesionych w związku z zacofaniem regionu, a tym samym, że system ten nie może stanowić podstawy środków wyrównawczych. Ponadto strony te oświadczyły, że program powinien być traktowany bardziej jako subsydium kapitałowe niż subsydium powtarzalne i że łączna uzyskana korzyść powinna zostać rozłożona na okres normalnej amortyzacji subsydiowanego kapitału. W tym kontekście dochodzenie wykazało, jak wspomniano w motywie 220, że dotacja jest wypłacana corocznie na kwalifikujące się inwestycje, do których należą wydatki poczynione na budynki, zakłady i maszyny. Inwestycje takie są bezpośrednio związane z PSF. Sam fakt, że roczna kwota, o którą można wnioskować, jest ograniczona do wysokości krajowego podatku płaconego na rzecz rządu stanu Maharashtra w tym samym okresie nie zmienia tego, że roczna korzyść przyznawana ze strony rządu stanu Maharashtra jest finansowym wkładem rządu Indii, który stanowi korzyść dla objętych dochodzeniem producentów eksportujących. Wreszcie, dotacja wypłacana co roku nie jest cechą dotacji kapitałowej, nawet jeśli to inwestycje w dobra inwestycyjne są źródłem takiej płatności. W związku z tym powyższy argument należało odrzucić.

d) Wniosek dotyczący programów EDE i IPS

- (223) Obydwa podprogramy stanowią subsydium w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (i) oraz art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego, ponieważ jest to finansowy wkład rządu Indii, które przyznały korzyści eksporterom objętym dochodzeniem.
- (224) Przedmiotowe podprogramy subsydiowania są szczególne w rozumieniu art. 4 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, biorąc pod uwagę fakt, że w samych przepisach, na podstawie których działa organ przyznający subsydium, zawężono dostęp do tego programu do ograniczonej liczby przedsiębiorstw na określonym obszarze geograficznym.

(225) W związku z powyższym subsydem to uznaje się za stanowiące podstawę środków wyrównawczych.

e) Obliczanie kwoty subsydium

(226) Zgodnie z art. 3 pkt 2 i art. 5 rozporządzenia podstawowego, wysokość subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych jest obliczana w odniesieniu do potwierdzonych korzyści przyznanych beneficjentowi w związku z produktem objętym postępowaniem w trakcie okresu objętego dochodzeniem. Wartość ta (licznik) została przydzielona do łącznego obrotu uzyskanego przez producenta eksportującego ze sprzedaży produktu objętego postępowaniem w okresie objętym dochodzeniem, ponieważ subsydem nie jest uwarunkowane wynikami wywozu i nie było przyznawane w odniesieniu do ilości wytwarzanych, produkowanych, wywożonych lub transportowanych, na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

(227) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do podprogramu EDE wyniosła 0,31 % dla jedyne przedsiębiorstwa czerpiącego z niego korzyści.

(228) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do podprogramu IPS wyniosła odpowiednio 1,03 % i 1,91 % w okresie objętym dochodzeniem dla przedsiębiorstw objętych postępowaniem.

3.2.9. Kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych

(229) W oparciu o te ustalenia stwierdzono, że całkowita kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych dla skontrolowanych producentów eksportujących, wyrażona proporcjonalnie do wartości, wahała się od 4,16 % do 7,65 %, jak przedstawiono w poniższej tabeli.

Tabela 1

Kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych — Indie

Program	FMS	FPS	DDS	AAS	DFIA	EPCG	PSI/EDE	PSI/IPS	Ogółem
Przedsiębiorstwo									
Bombay Dyeing and Manufacturing Co. Ltd.	0,42 %	1,77 %	—	—	—	—	0,31 %	1,91 %	4,41 %
Ganesha Ecosphere Ltd.	—	1,95 %	0,24 %	0,11 %	4,95 %	0,40 %	—	—	7,65 %
Indo Rama Synthetics Ltd.	0,15 %	1,75 %	—	1,89 %	—	0,37 %	—	1,03 %	5,19 %
Polyfibre Industries Pvt. Ltd.	0,19 %	1,85 %	2,12 %	—	—	—	—	—	4,16 %
Reliance Industries Limited	0,63 %	1,59 %	—	4,31 %	—	0,46 %	—	—	6,99 %

3.3. WIETNAM

3.3.1. Uwagi ogólne

(230) Na podstawie informacji zawartych w skardze i w oparciu o odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu Komisji objęto dochodzeniem następujące programy, co do których istniało domniemanie, że obejmują udzielanie subsydiów przez rząd Wietnamu:

A. rządowe pożyczki preferencyjne dla przemysłu PSF udzielane przez banki będące własnością państwa oraz „powierzenie” i „wyznaczenie” zadań prywatnym bankom przez rząd, a także subsydiowanie stóp procentowych;

B. dostarczanie przez rząd towarów dla przemysłu PSF przez przedsiębiorstwa będące własnością państwa za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia;

C. przyznawanie przez rząd gruntów za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia i innych świadczeń związanych z gruntami;

- D. programy zwolnień z podatków bezpośrednich i ulg w zakresie podatków bezpośrednich;
 - E. programów w zakresie podatków pośrednich i należności celnych przywózowych;
 - F. szybsza amortyzacja środków trwałych;
 - G. inne programy subsydiowania, w tym państwowe, regionalne i lokalne programy sektora instytucji rządowych i samorządowych.
- (231) Komisja przeprowadziła dochodzenie w sprawie wszystkich systemów, co do których sformułowano w skardze zarzuty. W odniesieniu do każdego programu zbadano, czy, zgodnie z przepisami art. 3 rozporządzenia podstawowego, możliwe było określenie wkładu finansowego rządu Wietnamu i korzyści przyznanych producentom eksportującym. W toku dochodzenia wykryto, że w niniejszej sprawie każda korzyść stwierdzona w odniesieniu do badanych programów jest niższa niż mający zastosowanie próg *de minimis*, zgodnie z art. 14 ust. 5⁽⁴⁾ rozporządzenia podstawowego. W związku z tym uznano, że nie ma potrzeby podejmowania decyzji co do zastosowania środków wyrównawczych w odniesieniu do pojedynczych programów.
- (232) Niemniej jednak w celu zapewnienia jasności i przejrzystości szczegóły dotyczące programów oraz odpowiadające im stopy subsydiowania dla poszczególnych przedsiębiorstw są przedstawione poniżej, co nie oznacza, że uznaje się je za stanowiące podstawę środków wyrównawczych. Korzyść obliczono zgodnie z art. 6 rozporządzenia podstawowego.

3.3.2. Szczególne programy subsydiowania

Programy subsydiowania niewykorzystywane przez wietnamskich producentów eksportujących w okresie objętym dochodzeniem

- (233) W toku dochodzenia wykazano, że następujące programy nie zostały wykorzystane przez objętych dochodzeniem wietnamskich producentów eksportujących:
- a) dostarczanie przez rząd towarów dla przemysłu PSF przez przedsiębiorstwa będące własnością państwa za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia;
 - b) szybsza amortyzacja środków trwałych;
 - c) inne programy subsydiowania, w tym państwowe, regionalne i lokalne programy sektora instytucji rządowych i samorządowych.
- (234) W odniesieniu do w szczególności do dostarczenia przez rząd towarów dla przemysłu PSF z wykorzystaniem przedsiębiorstw państwowych, za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia, zarzutem w tym zakresie zawartym w skardze był fakt, że PTA/MEG, które mogą być wykorzystywane jako główny surowiec do produkcji poliestrowych włókien odcinkowych, był uzyskiwany przez producentów wietnamskich po cenach subsydiowanych. Dochodzenie wykazało jednak, że żaden z producentów eksportujących objętych dochodzeniem nie używał PTA/MEG jako głównego surowca. Zamiast tego materiału wszyscy używali butelek PET poddanych recyklingowi lub płatków z butelek PET.
- (235) Po ujawnieniu ustaleń skarżący zauważył, że Komisja przekazała częściową analizę jedynie dla jednego z programów subsydiowania, tj. dostarczania PTA/MEG po cenach subsydiowanych. W odniesieniu do tego programu skarżący twierdził, że sposób, w jaki dobrano próbę, oraz fakt, że główni producenci PSF w Wietnamie nie byli objęci dochodzeniem, wpłynęły na ustalenia dotyczące tego programu. Skarżący wymienił również inne domniemane programy subsydiowania w Wietnamie, w odniesieniu do których przedstawiono w skardze informacje.
- (236) Jak Komisja wyjaśniła w motywach od 32 do 34 i 42 powyżej, w przypadku Wietnamu kontrola wrywkowa nie była konieczna, ponieważ wszyscy wietnamscy producenci eksportujący wyrazili chęć współpracy, a odpowiedzi uzyskane od trzech współpracujących producentów obejmowały ponad 99 % przywozu z Wietnamu. W związku z tym argumenty skarżącego dotyczące kontroli wrywkowej nie są istotne dla ustaleń dochodzenia. Ponadto sam fakt istnienia innych dużych producentów PSF w Wietnamie, jako taki nie kwestionuje reprezentatywności współpracujących producentów eksportujących. Komisja potwierdza, że zwracała się o informacje i uwagi na temat wszystkich subsydiów uwzględnionych w skardze, w tym wymienionych przez skarżącego w jego uwagach dotyczących ujawnionych informacji, jednak programy te nie były wykorzystywane przez współpracujących eksporterów. Komisja przedstawiła szczegółowe informacje na temat dostarczania PTA/MEG, ponieważ ten program został przedstawiony jako główny zarzut w skardze, tj. jako program, który miał przyznawać znaczące subsydia stanowiące podstawę środków wyrównawczych.

Programy subsydiowania wykorzystywane przez wietnamskich producentów eksportujących objętych dochodzeniem w okresie objętym dochodzeniem

- (237) Stwierdzono, że poniższe programy były wykorzystywane przez wietnamskich producentów eksportujących objętych dochodzeniem w okresie objętym dochodzeniem.

⁽⁴⁾ Zob. przypis 3.

3.3.3. Pożyczki preferencyjne

3.3.3.1. *Subsydiowanie stóp procentowych po zakończeniu inwestycji przez Vietnam Development Bank (Wietnamski Bank Rozwoju)*

- (238) Vietnam Development Bank („VDB”) to realizujący politykę rządu bank będący własnością państwa, założony w 2006 r. na mocy decyzji nr 108/2006/QD-TTg w celu wdrażania polityki państwa w zakresie kredytów inwestycyjnych na rozwój i kredytów eksportowych. W okresie objętym dochodzeniem w VDB zarządzał programem subsydiowania stóp procentowych od niektórych pożyczek z banków komercyjnych. W ramach tego programu przedsiębiorstwa grupy Thai Binh zawarły umowy z VDB w celu uzyskania wsparcia z tytułu pożyczek z BIDV i Vietcom Bank.
- (239) Podstawą prawną programu jest dekret nr 75/2011/ND-CP z dnia 30 sierpnia 2011 r., który zastąpił dekret nr 151/2006/ND-CP, dekret nr 106/2008/ND-CP i dekret 106/2004 ND-CP. W przypadku gdy umowy zostały zawarte przed wejściem w życie dekretu nr 75/2011, zastosowanie mają poprzednie dekrety.
- (240) Korzyść osiągnięta z tego programu jest równa różnicy między stopami procentowymi oferowanymi przez VDB i stopami procentowymi stosowanymi przez banki komercyjne w odniesieniu do pożyczek dla tych dwóch przedsiębiorstw. Program ma zastosowanie do długo- i średnioterminowych pożyczek z banków komercyjnych wykorzystywanych na finansowanie projektów inwestycyjnych.
- (241) Korzyść z tego programu wynosiła od 0 % do 0,28 %.

3.3.3.2. *Nisko oprocentowane pożyczki udzielane przez niektóre banki komercyjne będące własnością państwa*

- (242) Dochodzenie wykazało, że znaczna część sektora bankowego w Wietnamie jest własnością państwa; niemal 50 % pożyczek w gospodarce Wietnamu podczas okresu objętego dochodzeniem była udzielona przez pięć dużych banków będących własnością państwa⁽⁵⁾. Istnieją ograniczenia dla własności zagranicznej banków z siedzibą w Wietnamie⁽⁶⁾. Bankom komercyjnym nakazuje się subsydiowanie stóp procentowych w przypadku pożyczek udzielanych przedsiębiorstwom⁽⁷⁾. Narodowy Bank Wietnamu ustala maksymalne stopy procentowe, jakie banki komercyjne mogą stosować w odniesieniu do pożyczek udzielanych niektórym podmiotom⁽⁸⁾. Z informacji zawartych w aktach sprawy wynika, że banki komercyjne będące własnością państwa oferują niższe oprocentowanie niż inne banki.
- (243) Kilka ustaw w Wietnamie w sprawie sektora bankowego i udzielania pożyczek odnosi się do udzielania pożyczek preferencyjnych. Na przykład rozporządzenie nr 1627 z 2001 r. dotyczy pożyczek udzielanych klientom, którzy korzystają z preferencyjnej polityki kredytowej (art. 20 i 26), natomiast ustawa o instytucjach kredytowych odnosi się do kredytów na preferencyjnych warunkach (art. 27).
- (244) Kwotę subsydium oblicza się w kategoriach korzyści przyznanej odbiorcom, która zgodnie z ustaleniami występowała w OD. Zgodnie z art. 6 lit. b) rozporządzenia podstawowego za korzyść przyznaną odbiorcom uznaje się różnicę między kwotą, jaką przedsiębiorstwo płaci od pożyczki preferencyjnej, oraz kwotą, jaką firma zapłaciłaby za porównywalną pożyczkę komercyjną, jaką mogłaby faktycznie uzyskać na rynku.
- (245) Informacje, o których mowa w motywach 242 i 243 powyżej, wskazują na poważne zakłócenia w sektorze finansowym w Wietnamie. W związku z tym Komisja wykorzystała zewnętrzny poziom referencyjny do obliczenia korzyści z pożyczek preferencyjnych. Jak wskazano w motywie 231 powyżej, pozostaje to bez uszczerbku dla zastosowania środków wyrównawczych w odniesieniu do subsydium wynikającego z pożyczek preferencyjnych. Również ze względu na to, iż wartość subsydiów nie przekracza progu *de minimis*, Komisja nie wyciągnęła żadnych ostatecznych wniosków co do tego, czy przedmiotowe banki są organami publicznymi i czy ocena ryzyka kredytowego przeprowadzana przez banki jest wystarczająca.
- (246) Do uwzględnienia pożyczek tylko w dongach wietnamskich (VND) niezbędny był zewnętrzny poziom referencyjny, jako że nie znaleziono dowodów na to, by subsydiowano pożyczki udzielone w USD. Spośród współpracujących przedsiębiorstw tylko grupa Thai Binh otrzymała pożyczki w VND. Poziom referencyjny został obliczony przy zastosowaniu stóp procentowych pożyczek z koszyka 48 państw o średnio-niskich dochodach (PKB) w ostatnim dostępnym okresie (2012 r.). Państwa te zostały wybrane, ponieważ posiadały PKB podobne do PKB Wietnamu. Stopy te zostały następnie odpowiednio dostosowane do inflacji w okresie objętym dochodzeniem, tak by obliczyć rzeczywiste stopy oprocentowania, i obliczono średnią dla 48 państw w odniesieniu do tych państw, z których dane były dostępne. Źródłem informacji na temat stóp procentowych i inflacji poszczególnych państw był Bank Światowy. Średnia rzeczywista stopa procentowa dla tych państw o średnio-niskich dochodach wyniosła w okresie objętym dochodzeniem 8,23 %. Ten poziom referencyjny porównano ze skorygowanymi o inflację stopami procentowymi wszystkich pożyczek w VND udzielonych przedsiębiorstwom objętym dochodzeniem.

⁽⁵⁾ Bank Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich, Bank Handlu Zagranicznego Wietnamu, Bank Przemysłowy i Handlowy, Bank Inwestycji i Rozwoju Wietnamu oraz Bank Mieszkaniowy Mekong.

⁽⁶⁾ Artykuł 4 dekretu 69/2007/ND-CP.

⁽⁷⁾ Artykuły 2, 3 i 4 lit. a) decyzji premiera nr 443/QD-TTf z dnia 4 kwietnia 2009 r.

⁽⁸⁾ Np. okólnik nr 102013/TT-NHNN, art. 1 ust. 2 lit. b), c) i d).

- (247) Korzyść z tego programu wynosiła od 0 % do 1,34 %.
- (248) Po ujawnieniu ustaleń rząd Wietnamu zakwestionował wnioski dotyczące zakłóceń wietnamskiego systemu finansowego i stwierdził, że Komisja powinna była ocenić, czy banki komercyjne będące własnością państwa są organami publicznymi oraz czy oceny ryzyka kredytowego przeprowadzane przez nie są wystarczające. Według rządu Wietnamu przedmiotowa analiza mogłaby mieć wpływ na stwierdzenie istnienia wkładu finansowego, a także stosowanie zewnętrznego poziomu referencyjnego do ustalenia korzyści wynikających z tego programu.
- (249) Jak określono w motywach 242–243 powyżej, informacje i dowody zebrane w trakcie dochodzenia wskazują na znaczące zakłócenia w wietnamskim systemie bankowym. Ze względu na te zakłócenia, zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego, do ustalenia wysokości korzyści (jeżeli istniała) należy wykorzystać zewnętrzny poziom referencyjny. Ponieważ korzyści uzyskane przez wietnamskich producentów eksportujących nie przekraczają progu *de minimis*, Komisja nie uważa za konieczne zbadanie, czy banki są organami publicznymi lub czy ocena ryzyka jest wystarczająca, jak wyjaśniono w motywach 231 i 232 powyżej.

3.3.4. Przyznawanie prawa do użytkowania gruntów

- (250) Obydwu współpracującym producentom eksportującym, przyznano prawa do użytkowania gruntów w specjalnych strefach przemysłowych. Podczas gdy grupa Thai Binh otrzymała prawa do użytkowania gruntów bezpośrednio od państwa, grunt dla Vietnam New Century Polyester Fibre Co Ltd. („VNC”) jest poddzierzawiony za pośrednictwem przedsiębiorstwa będącego częściowo własnością państwa.
- (251) Grupa Thai Binh posiada trzy działki w strefie przemysłowej. W okresie objętym dochodzeniem grupa była w pełni zwolniona z zapłaty czynszu za dwie działki. Podstawę zwolnienia stanowią: dekret nr 121/2010/ND-CP i dekret nr 142/2005/ND-CP. Ponadto grupa nie płaciła czynszu za trzecią działkę, ponieważ trwa postępowanie administracyjne, w ramach którego wystąpiła o zwolnienie. Stawki czynszu, których dotyczy zwolnienie, są znacznie niższe od stawek płaconych przez grupę za inne podobne działki w bliskim sąsiedztwie strefy przemysłowej i wydają się być znacznie niższe od zwykłych cen gruntów w regionie.
- (252) VNC nie otrzymało pełnego zwolnienia w ramach prawa do użytkowania gruntów, jednak było oczywiste, że otrzymywało korzyść w okresie objętym dochodzeniem. VNC poddzierżawia trzy działki od przedsiębiorstwa stanowiącego częściowo własność państwa. Mimo że rząd Wietnamu twierdził, że są to transakcje pomiędzy podmiotami prywatnymi, informacje zawarte w aktach sprawy stoją w sprzeczności z tym twierdzeniem. W licencji inwestycyjnej VNC dzierżawa gruntu wymieniona jest jako świadczenie preferencyjne. W licencji komitet ludowy Quang Ninh zobowiązuje VNC do dzierżawienia gruntów od tego przedsiębiorstwa. Również według pierwotnej umowy między częściowo należącym do państwa przedsiębiorstwem wynajmującym działkę przedsiębiorstwu VNC a miejscowym organem ds. gruntów późniejsze przekazanie gruntów jest możliwe jedynie pod pewnymi warunkami określonymi przez lokalne władze. Pokazuje to, że państwo jest zaangażowane w transakcję obrotu gruntami przeprowadzoną między obiema stronami.
- (253) Do celów oceny korzyści Komisja porównała niskie ceny gruntów związane z transakcjami w strefach przemysłowych z ceną referencyjną podobnych gruntów. Dochodzenie wykazało, że rynek gruntów w Wietnamie wydaje się być regulowany i jest zakłócany przez interwencje rządowe, ponieważ istnieją zwolnienia lub preferencyjne wynagrodzenie za prawo do użytkowania gruntów dotyczące gruntów znajdujących się w wyznaczonych strefach przemysłowych lub promowanych sektorach biznesowych. W tym konkretnym przypadku Komisja uznała transakcję dotyczącą przyznania praw do użytkowania gruntów za wystarczająco wiarygodną, ponieważ grunt ten jest zlokalizowany poza jakąkolwiek strefą promowaną i ze względu na fakt, że przedsiębiorstwo działa w sektorze niepowiązanym z PSF i nieobjętym zachętami w ramach polityki rządu. Ceny w tej transakcji są wykorzystywane jako punkt odniesienia dla oceny korzyści, bez uszczerbku dla jakiegokolwiek wniosku w sprawie ogólnej sytuacji na rynku gruntów w Wietnamie.

- (254) Korzyść z tego programu wynosiła od 0,17 % do 0,37 %.

3.3.5. Programy zwolnień z podatków bezpośrednich i ulg w zakresie podatków bezpośrednich

- (255) Obaj współpracujący producenci eksportujący korzystali z kilku bezpośrednich ulg podatkowych na podstawie zwolnień wymienionych w ich licencjach inwestycyjnych. Podstawę prawną tych zwolnień stanowią dekret nr 164/2003/ND-CP zastąpiony dekretemi 124/2008/ND-CP i 122/2011/ND-CP, okólnik 140/2012, dekret No.164/2003/ND-CP zmieniony i uzupełniony dekretem No.152/204/ND-CP. Długość i zwolnienie z podatku VAT od importu maszyn.
- (256) Zgodnie z wyżej wymienionymi przepisami zwolnienia z podatków bezpośrednich i ulgi od nich są dostępne m. in. dla przedsiębiorstw zlokalizowanych w specjalnych strefach/parkach przemysłowych lub przedsiębiorstw, które zatrudniają znaczną liczbę pracowników lub przedsiębiorstw prowadzących działalność w określonych sektorach gospodarki.

- (257) Kwotę subsydium oblicza się w kategoriach korzyści przyznanej odbiorcom, która zgodnie z ustaleniami występowała w okresie objętym dochodzeniem. Za korzyść uzyskaną przez odbiorców uznano odpowiednio łączną wartość podatku do zapłaty według podstawowej stawki podatkowej, po odjęciu kwoty podatku, która została zapłacona przy obniżonej preferencyjnej stawce podatkowej, lub kwotę podatku, w odniesieniu do którego udzielono pełnego zwolnienia. Kwoty uznane za subsydium są oparte na najbardziej aktualnych rocznych deklaracjach podatkowych. Subsydium zostało przyznane na podstawie całego przedsiębiorstwa i wyrażone jako procent obrotów z wywozu do Unii CIF.
- (258) Korzyść z tego programu wynosiła od 0,11 % do 0,36 %.

3.3.6. Zwolnienie z ceł na przywóz surowców przywożonych

- (259) Obydwu współpracujących producentów eksportujących uzyskało zwolnienia z płatności ceł za przywożone surowce w okresie objętym dochodzeniem. Podstawą prawną zwolnienia jest ustawa o podatku od przywozu i wywozu nr 45/2005/QH11 wprowadzona dekretem nr 87/2010/ND-CP. Przepisy dotyczące inspekcji, systemu nadzoru oraz procedur zostały określone w okólniku 194/2010TT.
- (260) Rząd Wietnamu zgłosił w odpowiedzi na kwestionariusz, że prowadzi program zwrotu i zawieszeń ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji. Zgodnie z ustawodawstwem zwolnienie ma zastosowanie do przywozu surowców zużytych do wytworzenia wywożonych produktów. Należności celne mogą zostać zwrócone w zakresie określonym na podstawie ilości przywożonych surowców wykorzystanych do produkcji wywożonego produktu końcowego.
- (261) Ustalono, że w okresie objętym dochodzeniem obaj współpracujący producenci eksportujący nie uzyskali żadnych korzyści ekonomicznych z tego programu. Mimo że byli zwolnieni z płatności ceł przywozowych na surowce, nie stwierdzono zastosowania nadmiernego umorzenia w okresie objętym dochodzeniem. Obydwa przedsiębiorstwa prowadziły stosunkowo niewielką sprzedaż krajową produktu objętego postępowaniem. Ponadto znaczna część surowców pochodziła z rynku krajowego, jako że ilości przywożone do produkcji wywożonego produktu objętego postępowaniem nie były wystarczające.
- (262) W świetle powyższego nie uznano za konieczne, aby stwierdzić, czy dany system zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji jest zgodny z zasadami WTO i z przepisami załącznika II i załącznika III do rozporządzenia podstawowego.
- (263) Po ujawnieniu informacji rząd Wietnamu poparł ustalenia Komisji w sprawie tego programu. Pragnął on jednak również podkreślić, że wietnamski program zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji jest w pełni zgodny z zasadami ustanowionymi w załączniku II i w załączniku III do rozporządzenia podstawowego, pomimo braku wniosków w tej kwestii. Komisja przyjmuje do wiadomości to stanowisko rządu Wietnamu. Jednakże biorąc pod uwagę fakt, że korzyści w odniesieniu do wietnamskich producentów eksportujących nie przekraczają progu *de minimis*, Komisja podtrzymuje swoje stanowisko, że nie uważa za konieczne dla celów niniejszego dochodzenia badanie, czy system zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji jest zgodny z zasadami ustanowionymi w załączniku II i w załączniku III do rozporządzenia podstawowego, jak wyjaśniono w motywach 231–232 powyżej.

3.3.7. Zwolnienie z ceł na przywóz maszyn

- (264) Obydwu współpracujących producentów eksportujących uzyskało zwolnienia z płatności ceł i podatku VAT za przywożone maszyny w okresie objętym dochodzeniem. Podstawą prawną zwolnienia jest ustawa o podatku od przywozu i wywozu nr 45/2005/QH11 wprowadzona dekretem nr 87/2010/ND-CP. Przepisy dotyczące inspekcji, systemu nadzoru oraz procedur zostały określone w dekrete rządowym nr 154./2005/N-CP, okólniku 194/2010TT i okólniku 117/2011.
- (265) Przedsiębiorstwa poproszono o zgłaszanie przywozu maszyn dokonanego w ciągu 10 lat. Choć było oczywiste, że współpracujący producenci eksportujący uzyskują korzyści w ramach tego programu, to jednak nie były one istotne. Wynika to z faktu, że przywóz maszyn przez przedsiębiorstwa nie był znaczący w porównaniu z obrotem z unijnej sprzedaży PSF. Ponadto wszelkie korzyści zostały zmniejszone przez to, że maszyny były amortyzowane przez wiele lat (zazwyczaj 10) i w związku z tym korzyść w okresie objętym dochodzeniem była odpowiednio zmniejszona.
- (266) Korzyść z tego programu wynosiła od 0,08 % do 0,1 %.

3.3.8. Kwota subsydiów

- (267) Kwota subsydiów, zgodnie z przepisami podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, określona *ad valorem*, w odniesieniu do wietnamskich producentów eksportujących wynosi między 0,6 % a 2,31 %. Ogólnokrajowy margines subsydiowania stanowi średnią ważoną dwóch powyższych marginesów, tj. 1,25 %. Opisane powyżej subsydia zostały przyznane na podstawie całego przedsiębiorstwa i wyrażone jako procent obrotów z wywozu do Unii CIF.

- (268) Po ujawnieniu ustaleń skarżący twierdził, że nie jest jasne, w jaki sposób Komisja obliczyła ten zakres marginesu subsydiowania i dlaczego Komisja nie uwzględniła górnej granicy tych marginesów, które byłyby powyżej marginesu *de minimis*. Zgodnie z wyjaśnieniem Komisji podanym w poprzednim motywie, zakres łącznych zagregowanych subsydiów dla współpracujących producentów eksportujących w Wietnamie, wyrażony *ad valorem*, wynosi od minimalnie 0,6 % do maksymalnie 2,31 %. Jednakże obliczenie średniej ważonej tych marginesów doprowadzi do uzyskania średniego krajowego marginesu subsydiowania wynoszącego 1,25 %, czyli poniżej progu *de minimis*. Jest to metodologia stale używana do obliczania średniego krajowego marginesu subsydiowania zgodnie z odpowiednimi przepisami rozporządzenia podstawowego.

3.3.9. Wnioski w sprawie Wietnamu

- (269) W przypadku Wietnamu stopa subsydiowania dla całego kraju wynosi 1,25 %. Jako że margines znajduje się poniżej progu *de minimis*, podjęto decyzję, że dochodzenie powinno zostać zakończone w odniesieniu do przywozu pochodzącego z Wietnamu, zgodnie z art. 14 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

4. SZKODA

4.1. Definicja przemysłu unijnego i produkcji unijnej

- (270) Produkt podobny był wytwarzany w okresie objętym dochodzeniem przez 18 producentów w Unii. Przedsiębiorstwa te stanowią „przemysł unijny” w rozumieniu art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- (271) Całość produkcji unijnej w okresie objętym dochodzeniem została ustalona na poziomie wynoszącym około 401 000 ton. Komisja ustaliła tę wartość w oparciu o wszystkie dostępne informacje dotyczące przemysłu unijnego, takie jak zweryfikowana wielkość produkcji współpracujących producentów unijnych objętych próbą, jak również dane przekazane przez skarżącego. Jak wskazano w motywie 10, do próby wybrano czterech producentów unijnych, którzy odpowiadają za 54 % całkowitej produkcji podobnego produktu w Unii.

4.2. KONSUMPCJA W UNII

- (272) Komisja ustaliła konsumpcję w Unii na podstawie wielkości sprzedaży przemysłu unijnego na rynku unijnym, wykorzystując dane dostarczone przez skarżącego, oraz przywóz z państw trzecich w oparciu o dane Eurostatu.
- (273) Konsumpcja unijna kształtowała się w następujący sposób:

Tabela 2

Konsumpcja w Unii (w tonach)

	2010	2011	2012	Okres objęty dochodzeniem
Konsumpcja w Unii ogółem	838 397	869 025	837 066	890 992
Wskaźnik	100	104	100	106

Źródło: Skarga, Eurostat

- (274) Konsumpcja w Unii osiągnęła najwyższy poziom w 2011 r. ze względu na wzrost cen bawełny wynikający z trudności, na jakie napotkano podczas zbiorów bawełny w 2010 r. Popyt na PSF, jako substytut bawełny, wzrósł w związku z tym, ale spadł ponownie w roku następnym. W okresie objętym dochodzeniem ponownie stwierdzono wzrost konsumpcji w Unii o 6 %.

4.3. PRYWÓZ Z PAŃSTW, KTÓRYCH DOTYCZY POSTĘPOWANIE

4.3.1. Łączna ocena skutków przywozu z państw, których dotyczy postępowanie

- (275) Komisja zbadała, czy przywóz poliesterowych włókien odcinkowych pochodzących z państw, których dotyczy postępowanie, powinien być oceniany łącznie zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

- (276) Margines subsydiowania ustalony w odniesieniu do przywozu z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu był poniżej progu *de minimis* określonego w art. 8 ust. 3 lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (277) W związku z tym warunki kumulacji nie są spełnione i analiza związku przyczynowego jest zatem ograniczona do wpływu przywozu z Indii.

4.3.2. Wielkość i udział w rynku przywozu z Indii

- (278) Komisja ustaliła wielkość przywozu na podstawie danych Eurostatu. Udział w rynku przywozu został ustalony na podstawie wielkości przywozu z Indii jako część całkowitej konsumpcji w Unii (ta druga jest ustalona przez całość sprzedaży w Unii przez producentów unijnych powiększoną o cały przywóz poliesterowych włókien odcinkowych do Unii).
- (279) Przywóz do Unii z Indii kształtował się następująco:

Tabela 3

Wielkość przywozu (w tonach) i udział w rynku unijnym

	2010	2011	2012	Okres objęty dochodzeniem
Wielkość przywozu z Indii (tony)	51 258	59 161	63 191	60 852
Wskaźnik	100	115	123	119
Udział w rynku	6,1 %	6,8 %	7,5 %	6,8 %
Wskaźnik	100	111	123	112

Źródło: Eurostat.

- (280) Generalnie przywóz z Indii pozostawał na dość stabilnym poziomie (udział w rynku unijnym w wysokości między 6 % a 7,5 % w okresie badanym).

4.3.3. Ceny przywozu z Indii i podcięcie cenowe

- (281) Komisja ustaliła ceny przywozu na podstawie statystyk Eurostatu oraz zweryfikowanych danych od współpracujących eksporterów. Podcięcie cenowe przywozu ustalono na podstawie zweryfikowanych danych dostarczonych przez współpracujących eksporterów i współpracujących producentów unijnych.
- (282) Średnia cena przywozu do Unii z Indii kształtowała się następująco:

Tabela 4

Ceny importowe (EUR/t)

	2010	2011	2012	Okres objęty dochodzeniem
Indie	1 025	1 368	1 239	1 212
Wskaźnik	100	134	121	118

Źródło: Eurostat i zweryfikowane dane od współpracujących eksporterów

- (283) Wzrost cen PSF odnotowano w roku 2011, który był rokiem wspomnianego wcześniej kryzysu na rynku bawełny. W kolejnych latach ceny spadały, lecz pozostawały wyższe niż cena odnotowana w 2010 r. W okresie objętym dochodzeniem cena była o 18 % wyższa niż cena PSF w 2010 r.

- (284) Komisja dokonała ustalenia podcięcia cenowego w trakcie okresu objętego dochodzeniem poprzez porównanie średniej ważonej cen według typu produktu przywożonych produktów będących przedmiotem przywozu pochodzącego od objętych próbą współpracujących producentów z Indii dla pierwszego niezależnego klienta na rynku unijnym z odpowiednimi dostosowaniami o opłaty celne i koszty ponoszone po przywozie oraz średnią ważoną ceny sprzedaży tego samego rodzaju produktu przez objętych próbą producentów unijnych do klientów niepowiązanych na rynku unijnym, dostosowaną do poziomu *ex-works*.
- (285) Porównania cen dokonano z rozróżnieniem na rodzaje produktu w odniesieniu do transakcji na tym samym poziomie handlu, w razie konieczności odpowiednio dostosowanych oraz po odliczeniu bonifikat i rabatów. Wynik porównania wyrażono jako odsetek obrotów producentów unijnych włączonych do próby w okresie objętym dochodzeniem. Pokazywał on średni ważony margines podcięcia od 4,1 % do 43,7 % w przywozie z Indii na rynek unijny.

4.4. SYTUACJA GOSPODARCZA PRZEMYSŁU UNIJNEGO

4.4.1. Uwagi ogólne

- (286) Zgodnie z art. 8 ust. 4 rozporządzenia podstawowego badanie wpływu subsydiowanego przywozu na przemysł unijny zawierało ocenę wszystkich wskaźników gospodarczych, które wywierają wpływ na przemysł unijny w badanym okresie.
- (287) Jak wspomniano w motywie 10 do określenia ewentualnej szkody poniesionej przez przemysł unijny, zastosowano kontrolę wyrównową.
- (288) W celu określenia szkody Komisja wprowadziła rozróżnienie między makroekonomicznymi i mikroekonomicznymi wskaźnikami szkody. Komisja przeprowadziła analizę wskaźników makroekonomicznych na podstawie danych zawartych w skardze oraz dodatkowych informacji dostarczonych przez skarżącego w trakcie postępowania i Eurostat. Dane te odnosiły się do wszystkich producentów unijnych. Komisja przeprowadziła analizę wskaźników mikroekonomicznych na podstawie należyście zweryfikowanych danych zawartych w odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu udzielonych przez objętych próbą producentów unijnych. Oba zbiory danych uznano za reprezentatywne dla sytuacji gospodarczej przemysłu unijnego.
- (289) Wskaźniki makroekonomiczne stanowią: produkcja, moce produkcyjne, wykorzystanie mocy produkcyjnych, wielkość sprzedaży, udział w rynku, wzrost, zatrudnienie i wydajność.
- (290) Wskaźniki mikroekonomiczne stanowią: średnie ceny jednostkowe, koszt jednostkowy, koszt pracy, zapasy, rentowność, przepływ pieniężny, inwestycje, zwrot z inwestycji i zdolność do pozyskiwania kapitału.

4.4.2. Wskaźniki makroekonomiczne

4.4.2.1. Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

- (291) Całkowita produkcja unijna, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 5

Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

	2010	2011	2012	Okres objęty dochodzeniem
Wielkość produkcji (w tonach)	362 195	355 240	361 159	401 119
Wskaźnik	100	98	100	111
Zdolność produkcyjna (w tonach)	492 059	451 310	468 115	466 744
Wskaźnik	100	92	95	95

	2010	2011	2012	Okres objęty dochodzeniem
Wykorzystanie mocy produkcyjnych	73,6 %	78,7 %	77,2 %	85,9 %
Wskaźnik	100	107	105	117

Źródło: Skarżący (CIRFS).

- (292) W okresie badanym wielkość produkcji wzrosła o 11 %. Wzrost ten miał miejsce jedynie w okresie objętym dochodzeniem (co obejmuje ostatnie 12 miesięcy okresu badanego). W trakcie części okresu badanego poprzedzającego okres objęty dochodzeniem (tj. lata 2011 i 2012), wielkość produkcji przemysłu unijnego zmalała lub zatrzymała się.
- (293) W przypadku mocy produkcyjnych odnotowano natomiast tendencję spadkową rzędu 5 % w okresie objętym dochodzeniem. W połączeniu z tendencją wzrostową wielkości produkcji, jak opisano w motywie 292, wykorzystanie mocy produkcyjnych wzrosło o 17 %. Należy podkreślić jednak, że wykorzystanie mocy produkcyjnych w 2010 r., które wykorzystywane jest jako podstawa do analizy tendencji, było niskie, jak na tak kapitałochłonny przemysł, jakim jest przemysł PSF, i w okresie objętym dochodzeniem wykorzystanie mocy produkcyjnych wynosiło 85,9 %.

4.4.2.2. Wielkość sprzedaży i udział w rynku

- (294) Wielkość sprzedaży i udział w rynku przemysłu unijnego kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 6

Wielkość przywozu i udział w rynku

	2010	2011	2012	Okres objęty dochodzeniem
Łączna wielkość sprzedaży na rynku unijnym (w tonach)	379 840	366 341	344 134	358 130
Wskaźnik	100	96	91	94
Udział w rynku	45,3 %	42,2 %	41,1 %	40,2 %
Wskaźnik	100	93	91	89

Źródło: Eurostat, skarżący (CIRFS).

- (295) Wielkość sprzedaży na rynku unijnym zmniejszyła się w 2011 r. i 2012 r., ale poprawiła się nieco w okresie objętym dochodzeniem. W stosunku do wielkości sprzedaży w 2010 r. obserwowano jednak ogólnie spadek rzędu 6 %.
- (296) Udział przemysłu unijnego w rynku w okresie badanym znacząco spadł. Największy spadek w udziale w rynku miał miejsce w 2011 r., lecz tendencja spadkowa utrzymywała się w 2012 r. oraz w okresie objętym dochodzeniem, co doprowadziło do ogólnego spadku udziału w rynku w okresie badanym o 11 %.

4.4.2.3. Wzrost

- (297) Pomimo umiarkowanego wzrostu konsumpcji w Unii w okresie badanym (o 6 %) oraz wzrostu wielkości produkcji przez producentów unijnych (o 11 %), wolumen sprzedaży producentów unijnych spadł o 6 %.

4.4.2.4. *Zatrudnienie i wydajność*

(298) Zatrudnienie i wydajność w badanym okresie kształtowały się następująco:

Tabela 7

Zatrudnienie i wydajność

	2010	2011	2012	Okres objęty dochodzeniem
Liczba pracowników	1 914	1 935	2 000	2 036
Wskaźnik	100	101	105	106
Wydajność (ton/pracownika)	189,3	183,6	180,6	197,0
Wskaźnik	100	97	95	104

Źródło: Skarżący (CIRFS).

- (299) Liczba pracowników stale wzrastała w badanym okresie, a łączny wzrost wyniósł 6 %, przy czym nastąpił także wzrost produkcji, jak wykazano w motywie 292.
- (300) Wydajność spadła w latach 2011 i 2012, ponieważ liczba pracowników wzrosła, podczas gdy wielkość produkcji utrzymywała się na stałym poziomie w tych latach. Ogólnie rzecz biorąc, zaobserwowano wzrost w okresie badanym o 4 %.

4.4.3. **Wskaźniki mikroekonomiczne**4.4.3.1. *Ceny i czynniki oddziałujące na ceny*

- (301) Średnie jednostkowe ceny naliczane przez producentów unijnych włączonych do próby w sprzedaży klientom niepowiązanym w Unii w badanym okresie kształtowały się następująco:

Tabela 8

Ceny sprzedaży w Unii

	2010	2011	2012	Okres objęty dochodzeniem
Średnie jednostkowe ceny sprzedaży w Unii na rynku całkowitym (EUR/tonę)	1 283	1 608	1 509	1 489
Wskaźnik	100	125	118	116
Koszt jednostkowy produkcji (w EUR/tonę)	1 453	1 666	1 629	1 542
Wskaźnik	100	115	112	106

Źródło: Zweryfikowane dane przekazane przez producentów unijnych objętych próbą

- (302) Największy wzrost cen sprzedaży w Unii odnotowano w 2011 r., kiedy PSF były sprzedawane w cenie o 25 % wyższej niż średnia cena sprzedaży w roku 2010. Jest to wynikiem kryzysu na rynku bawełny w 2011 r., kiedy wzrósł popyt na PSF jako substytut dla bawełny, której podaż była ograniczona z powodu niezadowolających zbiorów w 2010 r. Ogólnie ceny sprzedaży w Unii wzrosły w okresie badanym o 16 %.

- (303) Jednostkowy koszt produkcji również wzrósł w okresie badanym, osiągając najwyższą wartość 15 % w 2011 r. ze względu na wzrost cen paliwa w tym roku, które stanowią znaczący czynnik kosztotwórczy. Ogólny wzrost jednostkowego kosztu produkcji wyniósł 6 % w badanym okresie.

4.4.3.2. Koszty pracy

- (304) Średni koszt pracy producentów unijnych włączonych do próby w badanym okresie kształtował się następująco:

Tabela 9

Średni koszt pracy na pracownika

	2010	2011	2012	Okres objęty dochodzeniem
Średnie koszty pracy na pracownika (EUR)	31 561	31 080	31 661	32 356
Wskaźnik	100	98	100	103

Źródło: Zweryfikowane dane przekazane przez producentów unijnych objętych próbą

- (305) Średnie koszty pracy na jednego pracownika najpierw spadły w 2011 r., a następnie nieco wzrosły w latach następnym. W odniesieniu do okresu badanego odnotowano wzrost o 3 %.

4.4.3.3. Zapasy

- (306) Poziom zapasów producentów unijnych włączonych do próby w badanym okresie kształtował się następująco:

Tabela 10

Zapasy

	2010	2011	2012	Okres objęty dochodzeniem
Zapasy na koniec okresu sprawozdawczego (w tonach)	15 731	16 400	15 039	19 108
Wskaźnik	100	104	96	121
Stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego jako wartość procentowa produkcji	7,3 %	7,8 %	7,1 %	8,8 %
Wskaźnik	100	107	97	120

Źródło: Zweryfikowane dane przekazane przez producentów unijnych objętych próbą

- (307) Stany zapasów zwiększały się, z wyjątkiem 2012 r., i w rezultacie wzrosły łącznie o 21 % w okresie objętym dochodzeniem. Odpowiada to wzrostowi wielkości produkcji (ogólny wzrost o 11 %), podczas gdy wielkość sprzedaży spadła w okresie badanym (ogólny spadek o 6 %). Te tendencje odzwierciedlały również stany zapasów na koniec okresu sprawozdawczego jako wartość procentowa produkcji.

4.4.3.4. Rentowność, przepływy środków pieniężnych, inwestycje, zwrot z inwestycji i zdolność do pozyskania kapitału

- (308) Rentowność, przepływy pieniężne, inwestycje oraz zwrot z inwestycji producentów unijnych włączonych do próby kształtowały się w badanym okresie następująco:

Tabela 11

Rentowność, przepływy pieniężne, inwestycje i zwrot z inwestycji

	2010	2011	2012	Okres objęty dochodzeniem
Rentowność sprzedaży na rynku Unii niepowiązanym klientom (% obrotu ze sprzedaży)	- 5,4 %	1,0 %	- ,8 %	0,3 %
Wskaźnik	- 100	18	- 14	5
Przepływy środków pieniężnych (w EUR)	- 12 068 770	12 017 353	13 048 405	10 725 084
Wskaźnik	- 100	100	108	89
Inwestycje (w EUR)	5 240 603	7 671 607	4 488 296	4 145 991
Wskaźnik	100	146	86	79
Zwrot z inwestycji	- 25,1 %	5,5 %	- 4,5 %	1,5 %
Wskaźnik	- 100	22	- 18	6

Źródło: Zweryfikowane dane przekazane przez producentów unijnych objętych próbą

- (309) Komisja określiła rentowność producentów unijnych włączonych do próby, wyrażając zysk netto przed opodatkowaniem ze sprzedaży produktu podobnego klientom niepowiązanym w Unii jako odsetek obrotów w ramach tej sprzedaży. Marże rentowności zmieniały się w okresie badanym. Ogólnie rzecz biorąc, rentowność poprawiła się, odchodząc od znacznej straty w 2010 r. do osiągnięcia progu rentowności w okresie objętym dochodzeniem.
- (310) Przepływy pieniężne netto dają producentom unijnym możliwość samofinansowania działalności. Tendencje w przepływach pieniężnych netto kształtowały się dodatnio w okresie badanym.
- (311) Inwestycje osiągnęły najwyższy poziom w 2011 r., co oznacza wzrost o 46 % w stosunku do inwestycji dokonanych w 2010 r., lecz następnie spadały w kolejnych latach. W badanym okresie inwestycje zmniejszyły się o 21 %.
- (312) Zwrot z inwestycji to procentowy stosunek zysku do wartości księgowej netto inwestycji. Zwrot z inwestycji zmienił się korzystnie w okresie badanym.
- (313) Żaden z producentów unijnych objętych próbą nie zgłosił trudności z pozyskiwaniem kapitału w okresie badanym.

4.4.4. Wnioski dotyczące szkody

- (314) Przywóz z Indii pozostawał na stabilnym poziomie (udział w rynku unijnym na poziomie 6 % do 7 % w okresie badanym). Poziom podcięcia cenowego był znaczący (do 43,7 %).
- (315) Większość wskaźników szkody uległa poprawie. Rentowność producentów unijnych wzrosła o prawie 6 punktów procentowych, lecz średnia marża zysku nadal pozostawała na niezadowalającym poziomie progu rentowności wynoszącym 0,3 % w okresie objętym dochodzeniem. Wskaźnik wykorzystania mocy produkcyjnych wzrósł z 74 % do 86 %. Było to jednak wynikiem wzrostu wielkości produkcji w Unii, jak również zmniejszenia mocy produkcyjnych w Unii. Średnie ceny sprzedaży w Unii osiągnęła najwyższy poziom w 2011 r., co było spowodowane gwałtownym wzrostem cen benzyny i bawełny. Ogólnie średnie ceny sprzedaży w Unii wzrosły w okresie badanym o 16 %. Wzrósł zwrot z inwestycji i przepływy pieniężne. Zatrudnienie również zwiększyło się w okresie badanym. Oznaki ożywienia były więc widoczne w sytuacji, w której przemysł wciąż ponosił szkodę.
- (316) Następujące wskaźniki szkody uległy w okresie badanym pogorszeniu: udział producentów unijnych w rynku unijnym spadł z 45,3 % do 40,2 %, jako że wielkość sprzedaży unijnej zmniejszyła się o 6 %. Ogólny poziom inwestycji obniżył się, z wyjątkiem 2011 r. Moce produkcyjne, jak wspomniano w motywie 293, zmniejszyły się o 5 % w okresie badanym.
- (317) Ogólnie rzecz biorąc, sytuacja przemysłu unijnego wciąż może być opisana jako szkodliwa, chociaż wyraźnie poprawiła się w ostatnich latach. W związku z powyższym Komisja stwierdziła, że przemysł unijny poniósł istotną szkodę w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.
- (318) W odpowiedzi na ujawnienie ustaleń skarżący stwierdził, że uważa, iż stabilność indyjskiego udziału w rynku unijnym wynika ze znaczącego subsydiowania. Komisja rzeczywiście stwierdziła istnienie subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych (zob. motyw 229), ale żadnego związku przyczynowego ze szkodą wyrządzaną przemysłowi unijnemu nie udało się ustalić (zob. motywy 319–323).

5. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

- (319) Zgodnie z art. 8 ust. 5 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała, czy subsydiowany przywóz z Indii spowodował istotną szkodę dla przemysłu unijnego. Zgodnie z art. 8 ust. 6 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała także, czy inne znane czynniki mogły w tym samym czasie również spowodować szkodę dla przemysłu unijnego. Komisja zapewniła, że jakkolwiek szkoda spowodowana przez czynniki inne niż przywóz subsydiowany z Indii nie została przypisana przywózowi subsydiowanemu. Tymi czynnikami są: przywóz z innych państw trzecich, wyniki wywozu przemysłu unijnego i konsumpcja.

5.1. SKUTKI PRZYWOZU SUBSYDIOWANEGO

- (320) W świetle ustaleń dotyczących subsydiowania poniżej progu *de minimis* w odniesieniu do Chin i Wietnamu (zob. motywy 76 i 231), warunki kumulacji nie są spełnione. Analiza związku przyczynowego jest zatem ograniczona do wpływu przywozu z Indii.
- (321) W okresie badanym przemysł unijny odnotował spadek swego udziału w rynku z 45,3 % do 40,2 %, natomiast udział w rynku przywozu z Indii utrzymywał się na raczej stałym poziomie między 6 % a 7 %. Konsumpcja wzrosła w badanym okresie o 6 %. Przemysł unijny nie był zatem w stanie skorzystać z tego wzrostu udziału w rynku, ale winą za to nie należy obarczać indyjskiego udziału w rynku, który utrzymywał się na stałym poziomie.
- (322) Średnie ceny wg Eurostatu za PSF z Indii były niższe niż średnie ceny PSF pochodzących z większości innych państw, ale należy zauważyć, że istnieją znaczące różnice w zakresie jakości i rodzajów produktów. W każdym razie dokładne porównanie każdego rodzaju produktów wykazało znaczące podcięcie cenowe w odniesieniu do przywozu z Indii.
- (323) Pomimo znacznego podcięcia cenowego, nie można stwierdzić, że przywóz z Indii doprowadził do szkody. W istocie, zmniejszenie udziału w rynku przemysłu unijnego (o 5,1 punktu procentowego) nie może być przypisane zwiększeniu się przywozu z Indii, ponieważ jego udział w rynku pozostawał na stosunkowo stałym poziomie (wzrost zaledwie o 0,7 punktu procentowego w okresie badanym). Ponadto średnie ceny przywozu z Indii wzrosły o 18 % podczas okresu badanego. Nie wydaje się, by ceny przywozu z Indii doprowadziły do obniżenia cen, ponieważ sytuacja finansowa przemysłu unijnego, choć nadal ponosił on szkodę w okresie objętym dochodzeniem, znacznie poprawiła się w okresie badanym.

5.2. SKUTKI INNYCH CZYNNIKÓW

5.2.1. Przywóz z państw trzecich

(324) Wielkość przywozu z państw trzecich w badanym okresie kształtowała się następująco:

Tabela 12

Przywóz z państw trzecich

Państwo		2010	2011	2012	Okres objęty dochodzeniem
Republika Korei	Wielkość (w tonach)	129 918	165 365	163 540	181 540
	Wskaźnik	100	127	126	140
	Udział w rynku	15,5 %	19,0 %	19,5 %	20,4 %
	Wskaźnik	100	123	126	131
	Średnia cena (w EUR/tonę)	1 116	1 367	1 361	1 300
	Wskaźnik	100	123	122	116
Tajwan	Wielkość (w tonach)	121 656	108 645	100 072	92 423
	Wskaźnik	100	89	82	76
	Udział w rynku	14,5 %	12,5 %	12,0 %	10,4 %
	Wskaźnik	100	86	82	71
	Średnia cena (w EUR/tonę)	1 131	1 416	1 383	1 369
	Wskaźnik	100	125	122	121
Chiny	Wielkość (w tonach)	5 198	8 980	23 209	44 651
	Wskaźnik	100	173	446	859
	Udział w rynku	0,6 %	1,0 %	2,8 %	5,0 %
	Wskaźnik	100	167	447	808
	Średnia cena (w EUR/tonę)	1 065	1 279	1 265	1 209
	Wskaźnik	100	120	119	113
Turcja	Wielkość (w tonach)	32 921	29 969	34 303	36 908
	Wskaźnik	100	91	104	112
	Udział w rynku	3,9 %	3,4 %	4,1 %	4,1 %
	Wskaźnik	100	88	104	105

Państwo		2010	2011	2012	Okres objęty dochodzeniem
	Średnia cena (w EUR/tonę)	1 133	1 466	1 383	1 382
	Wskaźnik	100	129	122	122
Wietnam	Wielkość (w tonach)	24 884	25 487	26 410	29 717
	Wskaźnik	100	102	106	119
	Udział w rynku	3,0 %	2,9 %	3,2 %	3,3 %
	Wskaźnik	100	99	106	112
	Średnia cena (w EUR/tonę)	978	1 182	1 175	1 096
	Wskaźnik	100	121	120	112
Indonezja	Wielkość (w tonach)	25 902	30 285	24 032	24 699
	Wskaźnik	100	117	93	95
	Udział w rynku	3,1 %	3,5 %	2,9 %	2,8 %
	Wskaźnik	100	113	93	90
	Średnia cena	1 055	1 329	1 267	1 167
	Wskaźnik	100	126	120	111
Tajlandia	Wielkość (w tonach)	17 548	23 510	17 103	18 952
	Wskaźnik	100	134	97	108
	Udział w rynku	2,1 %	2,7 %	2,0 %	2,1 %
	Wskaźnik	100	129	98	102
	Średnia cena (w EUR/tonę)	1 140	1 449	1 310	1 298
	Wskaźnik	100	127	115	114
Przywóz z innych krajów	Wielkość (w tonach)	49 272	51 282	41 074	43 120
	Wskaźnik	100	104	83	88
	Udział w rynku	5,9 %	5,9 %	4,9 %	4,8 %
	Wskaźnik	100	100	83	82
	Średnia cena (w EUR/tonę)	1 323	1 681	1 603	1 532
	Wskaźnik	100	127	121	116

Źródło: Eurostat.

- (325) Największa część przywozu (181 540 ton, co stanowiło 20,4 % udziału w rynku okresie objętym dochodzeniem) pochodzi z Republiki Korei, która odnotowała wzrost udziału w rynku o 4,9 punktu procentowego w okresie badanym. Tajwan jest drugim co do wielkości eksporterem do Unii. Chociaż przywóz z Tajwanu zmniejszył się w okresie badanym (o 4,1 punktu procentowego), Tajwan wciąż posiadał 10,4 % udziału w rynku w okresie objętym dochodzeniem. Czwartym co do wielkości eksporterem (po Indiach, które zajmują trzecią pozycję) są Chiny, których udział w rynku wzrósł o 4,4 punktu procentowego do poziomu 5 %. Przywóz z innych państw trzecich jest mniejszy niż przywóz z Indii, ale znaczące ilości PSF są przywożone również z Turcji, Wietnamu, Indonezji i Tajlandii (wszystkie cztery państwa mają raczej stabilny udział w rynku). Łącznie przywóz z Turcji, Wietnamu, Indonezji i Tajlandii stanowi około 12 % udziału w rynku (12,4 % w okresie objętym dochodzeniem).
- (326) W szczególności na uwagę zasługuje rosnący przywóz z Republiki Korei. Przywóz z Korei, w okresie objętym dochodzeniem, był trzy razy większy niż przywóz z Indii. Przywóz wzrósł o 40 % w okresie badanym, a jego udział w rynku wzrósł o 4,9 punkt procentowego do 20,4 %. Również przywóz z Chin znacznie wzrósł, o 700 % pod względem wielkości i 4,4 punktu procentowego pod względem udziału w rynku. Przywóz z Chin również znacznie podcinał ceny przemysłu unijnego.
- (327) Na podstawie powyższego można wyciągnąć wniosek, że jeśli szkoda poniesiona przez przemysł unijny została spowodowana przywozem, jest to raczej przywóz z innych źródeł niż Indie.
- (328) Po ujawnieniu ustaleń skarżący stwierdził, że Komisja nie zajmowała się dalej badaniem cen eksportowych z Chin i Wietnamu. Przypomina się, że stwierdzono poziomy subsydiowania poniżej progu *de minimis* w odniesieniu do zarówno do Chin, jak i Wietnamu. W związku z tym Komisja oceniła ceny eksportowe dla tych dwóch państw w swojej analizie związku przyczynowego w odniesieniu do skutków innych czynników i rzeczywiście nie przeprowadzono kumulacyjnej oceny skutków przywozu ze wszystkich trzech krajów, których dotyczy niniejsze postępowanie, ponieważ ustalono, że subsydia w Chinach i Wietnamie były poniżej progu *de minimis*, jak wyjaśniono w motywach 275–277.
- (329) Skarżący przedstawił uwagi na temat średnich cen przywozu z Korei, jak również (niewielkiego) wzrostu jego wielkości między 2011 a 2012 r. W związku z ogólnym wzrostem zarówno wielkości, jak i udziału w rynku przywozu z Korei w okresie badanym, a także faktem, że jego średnie ceny były niższe od średniej ceny sprzedaży dokonywanej przez przemysł unijny, Komisja twierdzi, że koreański przywóz stanowi istotny czynnik w analizie związku przyczynowego.
- (330) Skarżący odniósł się także do średnich cen eksportowych trzech państw, których pierwotnie dotyczyło niniejsze postępowanie, oraz Korei i Tajwanu w okresie od stycznia do lipca 2014 r. Nie jest to jednak przedział okresu badanego, który trwał od 2010 r. do końca okresu objętego dochodzeniem. Argument ten zostaje zatem odrzucony.

5.2.2. Wyniki eksportowe przemysłu unijnego

- (331) Wielkość i średnia wartość wywozu przemysłu unijnego zmieniały się w okresie badanym w następujący sposób:

Tabela 13

Wyniki wywozu producentów unijnych

	2010	2011	2012	Okres objęty dochodzeniem
Wielkość wywozu (tony)	31 158	32 204	41 279	36 149
Wskaźnik	100	103	132	116
Średnia cena (w EUR/tonę)	1 760	1 945	1 924	1 962
Wskaźnik	100	111	109	112

Źródło:

Wielkość: Skarżący (CIRFS)

Wartość: Zweryfikowane dane przekazane przez producentów unijnych objętych próbą

- (332) Przemysł unijny sprzedaje, poza Unią Europejską, głównie produkty specjalistyczne, co wyjaśnia wyższe średnie ceny sprzedaży na tych rynkach.
- (333) Wielkość wywozu producentów unijnych objętych próbą zwiększyła się o prawie 30 % w okresie badanym, przy czym osiągnęła wartość szczytową w 2012 r. Średnie ceny sprzedaży wzrosły w 2011 r., a następnie utrzymywały się na stabilnym poziomie aż do okresu objętego dochodzeniem.
- (334) Pomimo osiągnięcia przez producentów unijnych objętych próbą dobrych wyników wywozu całkowita wielkość wywozu była stosunkowo niewielka w porównaniu do wielkości sprzedaży osiągniętej w Unii. Jej efekt nie był więc wystarczający do zrekompensowania trudnej i szkodliwej sytuacji na własnym rynku unijnym.

5.2.3. Zużycie

- (335) Unijny rynek PSF wynosił 838 397 ton w 2010 r. i osiągnął 890 992 ton w okresie objętym dochodzeniem. Oznacza to wzrost o 6 % w okresie badanym. Innymi słowy, nie doszło do spadku popytu, który mógł przyczynić się do szkody poniesionej przez przemysł unijny.

5.2.4. Kryzys gospodarczy

- (336) Stowarzyszenia użytkowników, izba handlowa w jednym z państw, których dotyczy postępowanie, oraz organ administracji rządowej stwierdzili, że szkoda została spowodowana przez kryzys gospodarczy. Powyższej argumentacji nie można przyjąć, jako że unijny rynek PSF wzrósł o 6 %, a średnie ceny sprzedaży w Unii również wzrosły, o 16 %.
- (337) Izba handlowa również stwierdziła, że z powodu kryzysu gospodarczego popyt na specjalistyczne PSF spadł, podczas gdy popyt na surowcowe rodzaje PSF wzrósł. Należy przypomnieć, że specjalistyczne PSF i surowcowe rodzaje PSF mają te same właściwości fizyczne i chemiczne oraz ich zastosowania końcowe są zasadniczo takie same. Uznaje się, że nie wszystkie rodzaje produktów są względem siebie wymienne, lecz podczas wcześniejszych dochodzeń i obecnego dochodzenia ustalono, że możliwe jest co najmniej ich częściowe wymienne stosowanie i pokrywanie się zakresu stosowania w różnych typach produktów. Argument ten zostaje zatem odrzucony.

5.2.5. Wysoki stopień wykorzystania mocy produkcyjnych

- (338) Jeden z organów rządowych twierdził, że szkoda, w postaci utraty udziału w rynku, nie mogła być spowodowana przez przywóz subsydiowany z uwagi na wysoki stopień wykorzystania mocy produkcyjnych przemysłu unijnego. Wykorzystanie mocy produkcyjnych przemysłu unijnego faktycznie wzrosło w okresie badanym, ale w żadnym momencie nie zbliżyło się do granicy dostępnych mocy produkcyjnych. W szczytowym okresie, który przypadł w okresie objętym dochodzeniem, wykorzystanie mocy produkcyjnych wynosiło 85,9 %. Pozostawia to znaczący margines dla dalszego zwiększenia produkcji. Ponieważ jednak wielkość sprzedaży w Unii przez producentów unijnych nie podążała za trendem wzrostowym konsumpcji, utrata udziału w rynku jest nadal uważana za jeden ze wskaźników szkody poniesionej przez przemysł unijny.

5.3. WNIOSKI W SPRAWIE ZWIĄZKU PRZYCZYNOWEGO

- (339) Na podstawie powyższych informacji Komisja uznaje, że nie jest możliwe ustalenie związku przyczynowego pomiędzy szkodą poniesioną przez przemysł unijny a przywozem subsydiowanym z Indii. Wniosek ten jest przede wszystkim oparty na stosunkowo niskim i jedynie nieznacznie rosnącym udziale w rynku przywozu z Indii (z 6,1 % do 6,8 %), w porównaniu do znacznie wyższego, lecz wciąż znacząco zmniejszającego się udziału przemysłu unijnego w rynku (z 45,3 % do 40,2 %). Po drugie, wolumen przywozu z niektórych innych państw (Korea, Tajwan i Chiny) był większy lub rósł on w większym stopniu i w związku z tym, jeśli przywóz przyczynił się do szkody poniesionej przez przemysł unijny, to za jej powód należy uznać przywóz z tych krajów, a nie przywóz z Indii (zob. motywy 325–327).
- (340) Nie można zatem ustalić związku przyczynowego, w rozumieniu art. 8 ust. 5 i art. 8 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, pomiędzy subsydiowanym przywozem z Indii, a istotną szkodą, jakiej doznał przemysł unijny.

6. WNIOSEK

- (341) W związku z powyższym należy zakończyć postępowanie, ponieważ stwierdzono, że subsydiowanie w odniesieniu do Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu było poniżej progu *de minimis* oraz ze względu na brak związku przyczynowego między szkodą a subsydiowaniem w przypadku przywozu pochodzącego z Indii.
- (342) Komitet ustanowiony na mocy art. 25 ust. 1 rozporządzenia podstawowego nie wydał opinii,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Postępowanie antysubsydyjne dotyczące przywozu włókien odcinkowych syntetycznych z poliestrów, niezgrzeblonych, nieczesanych ani nieprzerobionych w inny sposób do przędzenia, obecnie sklasyfikowanych w ramach kodu CN 5503 20 00 i pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Indii i Wietnamu, zostaje niniejszym zakończone.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 grudnia 2014 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący
